

Φίλτατε κύριε Ἀρσένη,

Σοὶ στέλλω ὡς συμβολὴν μου ἐφέτος μίαν κωμῶδιαν μονόπρακτον, παρ' ἐμοῦ διασκευασθεῖσαν πρὸ τινος, **ἀνέκδοτον** δὲ μένουσαν μέχρι σήμερον. Ἀργὰ συμμετέχων τῆς πνευματικῆς σου πανηγύρεως, σπεύδω ν' ἀντιπροσωπεύθω μὲ ὅ,τι ὠραιότερον εὐρίσκω, διὰ νὰ μὴ ἀποκλεισθῶ ὀλοτελῶς ἐκ τοῦ λειμῶνος τῆς «**Ποικίλης Στοᾶς**», ὅστις ἐφέτος προμηνύεται πολυανθέστατος, ἐπιφυλάσσομαι δὲ νὰ προσφέρω ἄλλοτε γενναιότερον καὶ πλουσιώτερον τὸν φόρον μου εἰς τὴν ἀληθῶς λαμπρὰν καὶ πολύτιμον Ἐπετηρίδα σου, ἥτις ὁμολογουμένως τηλικαύτην παρέχει ἐκδούλευσιν εἰς τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα.

Ἀθῆναι, Νοέμβριος 1900

Ὅπως ὑμέτερος
ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ ΑΝΝΙΝΟΣ

ΤΟ ΕΠΑΝΩΦΟΡΙ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ΣΒΟΥΡΑΣ, ὑπάλληλος.

ΛΕΟΝΤΙΟΣ, ταγματάρχης.

ΕΛΕΝΗ, σύζυγος του.

ΣΟΦΙΑ, ἀδελφὴ τῆς Ἑλένης.

ΠΕΡΙΚΛΗΣ, ζωγράφος.

Ὁ κ. ΣΩΦΡΟΝΙΔΗΣ.

ΚΩΣΤΑΣ, ὑπηρέτης.

ΥΠΗΡΕΤΗΣ ἕτερος.

Ἡ ὁκνηὴ ὑποτίθεται ἐν Ἀθήναις ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ξενοδοχείου τῆς Ἑλβετίας.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΑΡΣΕΝΗ «ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΟΑ»,

27ον

Ἡ σκηνή παριστᾷ τὴν αἴθουσαν ξενοδοχείου. Θύρα εἰς τὸ βῆθος ἄγουσα πρὸς ἑτέραν αἴθουσαν, ἐνθα ὑποτίθεται ὅτι χορεύουν. Θύραι δεξιόθεν καὶ ἀριστερόθεν. Καναπές, κονσόλα, καθρέπται, ἀνθοδοχεῖα, κηροπήγια μετὰ κηρίων ἀνημμένων, ἔδραϊ κλπ.

ΣΚΗΝΗ Α΄

ΣΩΦΡΟΝΙΔΗΣ, μόνος, εἶτα ΚΩΣΤΑΣ

Σωφρ. (παρατηρῶν διὰ τῆς θύρας τοῦ βῆθους). Ὠραῖα!... Ἐξαιρετα!... Κύτταξε τί εὐμορφος χορός!... Οἱ χοροὶ ὑπὲρ φιλάνθρωπικοῦ σκοποῦ εἶναι χαριτωμένη ἐφεύρεσις τῶν νεωτέρων χρόνων... Διασκεδάσεις καὶ ἀγαθοεργεῖς ταυτοχρόνως. Ἄλλοτε ἢ ἐλενησοῦνη ἐδίδεδο μετὰ τὰ χέρια. Τώρα ἤμπορεῖς νὰ κάμης ἐλενησοῦνην καὶ μετὰ τὰ πόδια.. Καὶ αὐτὸ εἶναι πρόσοδος.

Κώστ. (Ἐισερχόμενος ἐκ τοῦ βῆθους). Λοιπόν, κύριε Σωφρονίδι, πῶς σᾶς φαίνεται; Εἴσθε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖον μας;

Σωφρ. Πολὺ καλά... Πολὺ καλά. Ἦτον ἐπιτυχημένη ἡ ἰδέα μου νὰ γείνη ὁ χορὸς εἰς τὸ ξενοδοχεῖον καὶ ὄχι εἰς τὸ θέατρον. Ἐδῶ εἶναι περισσοτέρα ἄνεσις. Ἦμπορεῖ κανεὶς καὶ νὰ φάγη...

Κώστ. Ὅ, τι ἐπιθυμία... Ἐχομεν καὶ δωμάτια ἰδιαιτέρα.

Σωφρ. Ἐξαιρετα... Ἄ! Νά, ἐτελείωσε βλέπω ἡ καθορίσθαι... (Ὁ Κώστας ἐξέρχεται διὰ τοῦ βῆθους).

ΣΚΗΝΗ Β΄

ΠΕΡΙΚΛΗΣ, ΕΛΕΝΗ, ἀκολούθως ΣΟΦΙΑ, ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ καὶ ὁ ΡΗΘΕΙΣ

Περ. Ἐλένη, πρέπει ἐξάπαντος νὰ σοῦ ὀμιλήσω ἐλευθέρως.

Ἐλέν. Πρόσεχε, σὲ παρακαλῶ, θὰ με ἐκθέσης...

Περ. Εἶναι ἀπαραίτητον...

Σωφρ. (Πλησιάζων πρὸς αὐτούς). Κύριε Περικλῆ, πῶς σᾶς φαίνεται ὁ χορὸς;

Περ. Λαμπρός, κύριε Σωφρονίδι... Σᾶς συγχαίρω... (Συνομιλοῦν οἱ τρεῖς ἰδιαιτέρως).

Σοφρ. (Ἐξερχομένη ἐκ τῆς θύρας τοῦ βῆθους μετὰ τοῦ Ἀλκιβιάδου. Κατ' ἰδίαν). Νά τους!... Ἐκεῖ πέρα εἶναι μαζύ... Τοὺς εἶχα χάσει... (Πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην). Λοιπόν ἀγαπάτε πολὺ τὸν χορὸν...

Ἄλκ. Μαζύ σας, κυρία μου, θὰ ἤμουν ἱκανὸς νὰ χορεύω ἡμέρα καὶ νύκτα χωρὶς νὰ βαρεθῶ... Νὰ πηδῶ αἰωνίως ὡσάν ζαρκάδι... Νὰ πετῶ ὡσάν πεταλοῦδα...

Σοφ. Εἰσθε πολὺ εὐδιάθετος ἀπόψε.

Ἄλκ. Φαντασθῆτε, κυρία μου, ὕστερα ἀπὸ τόσον καιρὸν ὅπου εἶχα νὰ σᾶς συναντήσω ἐδῶ !...

Σοφ. Δι' αὐτὸ κ' ἐγὼ σᾶς ἐδέχθηκα ὡς καββαλιέρον μου.

Ἄλκ. Τί εὐτυχία ἀπερίγραπτος. Ἄλλὰ θὰ μοῦ ἐπιτρέψετε νὰ μὴ στερηθῶ τόσον γρήγορα αὐτὸν τὸν τίτλον. Θὰ δεχθῆτε νὰ σᾶς συνοδεύσω καὶ μετὰ τὸν χορὸν μέχρι τῆς κατοικίας σας...

Σοφ. (Κατ' ἰδίαν, προσέγρουσα πρὸς τὴν Ἑλένην καὶ τὸν Περικλῆ). Ἐξακολουθοῦν πάντοτε νὰ συνομιλοῦν μεταξὺ των· ἀλλὰ θὰ τοὺς ἐπιτρῶ διαρκῶς. (Πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην). Λυποῦμαι πολὺ, κύριε Ἀλκιβιάδη, ἀλλὰ δὲν ἠμπορῶ νὰ δεχθῶ τὴν προσφορὰν σας.

Ἄλκ. Πῶς !... Δὲν δέχεσθε; Ἐλπίζω ὅτι θ' ἀλλάξετε γνώμην... Ἐπιθυμεῖτε νὰ κάμωμεν ἓνα γῦρον εἰς τὴν σάλαν;

Σοφ. Ὁχι, εὐχαριστῶ. Θὰ μείνω ἐδῶ.

Ἄλκ. Τοῦλάχιστον θὰ μοῦ παραχωρήσετε τὸ πρῶτον βάλς;

Σοφ. Δυστυχῶς ἔχω ἀγκαζὲ ὅλους τοὺς χορούς. (Τὸν γαιρετᾶ διὰ τῆς χειρὸς καὶ ἀπομακρύνεται πλησιάζουσα πρὸς τὴν Ἑλένην καὶ τὸν Περικλῆ. Ὁ Περικλῆς ἀπομακρύνεται καὶ στέκει παρὰ τὴν θύραν τοῦ βάλθου).

Ἄλκ. Τζίφος !... Τὴν ἔπαθα στὰ γερά... Κ' ἐγὼ ποῦ ἐνόμιζα πῶς ἐνδιεφέρετο δι' ἐμὲ καὶ πῶς τὴν εἶχα καταφέρει νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ τὴν συνοδεύσω !... Θὰ ἐμάνθανα τοῦλάχιστον ποῦ κατοικεῖ... Μοῦ δίδει τὰ παπούτσια στὸ χέρι !... Πολὺ καλά, δὲν θὰ χορεύσω κ' ἐγώ. Θὰ πάγω νὰ παίξω χαρτιά... Καὶ ἠμπορεῖ νὰ κερδήσω μάλιστα, ἀφ' οὗ κατὰ τὴν παροιμίαν, ὅποιος χάνει εἰς τὸν ἔρωτα, κερδίζει στὰ χαρτιά... Ἄφου δὲν ἔχω ἄλλη ντάμα, πηγαίνω νὰ κάμω κόρτε εἰς τὴν ντάμα... τῆς τράπουλας ! (Ἐξέρχεται διὰ τῆς θύρας τοῦ βάλθου).

Σοφ. (Ἦτις ἐν τῷ μεταξὺ πλησιάζουσα, συνομιλεῖ κρυφίως μετὰ τῆς Ἑλένης). Καὶ ὁ Λεόντιος ποῦ εἶναι;

Ἑλέν. Ὁ σύζυγός μου; Παίζει.

Σοφ. Καὶ σὲ ἀφήνει μόνην; Μπράβο! Αὐτὸ τοῦλάχιστον δεικνύει ὅτι ἔχει σ' ἐσὲ ἐμπιστοσύνην.

Ἑλέν. Ἀπ' ἐναντίας... Πάσχει ἀπὸ θηριώδη ζηλοτυπίαν.

Σοφ. Εἶναι ζηλότυπος; Μὰ μίπως ἔχη καὶ ἄδικον; Τί εἶν' αὐτὸ ποῦ κάμνεις μετὰ τὸν Περικλῆν τὸν ζωγράφον... Οὔτε στιγμήν δὲν σὲ ἀφίσει ἀπόψε μόνην.

Ἑλέν. ὦ, καυμένη !... Γνωρίζομεθα ἀπὸ παιδιά... Ἄνα-

τραφήκαμε μαζί. (Κατ' ιδίαν). Μήπως υποπτεύθην τίποτε ;

Σοφ. (Κατ' ιδίαν). Ταράσσεται... Χωρίς άλλο πρέπει να τους έπιτηρώ.

Περ. (Επιστρέφων καὶ πλησιάζων αὐτάς, πρὸς τὴν Ἐλένην). Κυρία, ἐπιθυμείτε να σᾶς ὀδηγήσω εἰς τὴν σάλαν ; (Προσφέρει αὐτῇ τὸν βραγίονά του).

Ἐλέν. Εὐχαριστῶ, κύριε Περικλῆ, ἔχομεν καββαλιέρον. (Πρὸς τὸν Σωφρονίδην, εἰσερχόμενον κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν). Κύριε Σωφρονίδη, μᾶς δίδετε τὸ μπράτσο σας, παρακαλῶ ;... Ὡς πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς, πρέπει να περιποιῆσθε τοὺς προσκεκλημένους...

Σωφρ. (Μετὰ προθυμίας). Ἄκουτ' ἐκεῖ, κυρία μου... Μακαρίζω τὸν τίτλον μου ὅπου μοῦ δίδει τέτοια δικαιώματα... (Προσφέρει ἀμφοτέροις τοὺς βραγίονάς του εἰς τὰς δύο κυρίας).

Περ. (Κατ' ιδίαν). Ἡ ἀδελφὴ μᾶς τὰ χαλάει !... (Ἐξέρχεται διὰ τῆς θύρας τοῦ βάνου).

ΣΚΗΝΗ Γ'

ΛΕΟΝΤΙΟΣ καὶ οἱ ΡΗΘΕΝΤΕΣ

Λεόν. (Ἐξερχόμενος καὶ ὡσεὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τινα ἐν τῇ αἰθούσῃ). Ἀργότερα... Ἀργότερα...

Σωφρ. (Πρὸς τὸν Λεόντιον). Βλέπετε, κύριε ταγματάρχα ; Ἐπωφελοῦμαι τῆς ἀπουσίας σας διὰ να περιποιηθῶ τὴν σύζυγόν σας.

Λεόν. ὦ ! Ἐγὼ δὲν εἶμαι ζηλότυπος... (Κατ' ιδίαν). Τοῦλάχιστον ὡς πρὸς αὐτόν... (Μεγαλοφώνως). Πρέπει κανεὶς να ἔχη ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν γυναῖκά του· αὐτὴ ἢ καλλιτέρα μέθοδος διὰ να ἔχη ἥσυχο τὸ κεφάλι του... (Πρὸς τὴν Ἐλένην). Εὐγε !... Ἔτσι σὲ θέλω, κάμε ἓνα γῦρον εἰς τὴν σάλαν... Διασκεδάσε ὅσον ἠμπορεῖς περισσότερον... Ἔχω δύο λόγια να εἶπὼ εἰς τὴν Σοφίαν. (Πρὸς τὴν Σοφίαν). Ἐρχεσαι μιὰ στιγμή ;

Σοφ. Εὐχαρίστως. (Ἀφίνει τὸν βραγίονα τοῦ Σωφρονίδου, ὅστις μετὰ τῆς Ἐλένης ἐξέρχεται διὰ τοῦ βάνου τῆς θύρας). Τί μὲ θέλεις ;

Λεόν. Ἀγαπητὴ μου Σοφία, ἐγὼ πρέπει να φύγω.

Σοφ. Πῶς !... Καὶ θ' ἀφίσης τὴν Ἐλένην μόνην εἰς τὸν χορόν ;

Λεόν. Δὲν θὰ μείνης ἐσὺ μαζί της ; Τί κίνδυνος ὑπάρχει ;

Σοφ. Δὲν λέγω ὅτι εἶναι κίνδυνος, ἀλλά... (Κατ' ιδίαν). Εἶναι πολὺ ἀπερίσκεπτος σύζυγος.

Λεόν. Ἄλλως τε θὰ ἐπιστρέψω ἐγκαίρως διὰ να πᾶμε μαζί στο σπῆτι.

Σοφ. Ἄλλ' ἂν ἀογήσης, ποῖος θὰ μᾶς συνοδεύσῃ ;

Λεόν. Ὁ Περικλῆς, ὁ φίλος μου... Τοῦ ἔκιμα λόγον.

Σοφ. Ὁ Περικλῆς!... (Κατ' ἰδίαν). Τὰ πράγματα περιπλέκονται!

Λεόν. Πρέπει ἐξ ἅπαντος νὰ ὑπάγω νὰ ἴδω τί ἀπέγεινεν. Ἀπόψε ἦτον ὑπουργικὸν συμβούλιον καὶ ἐπρόκειτο περὶ προβιθασμῶν... Αἶ, σὲ ἀφίνω λοιπόν.. Ἔχω τέτοιαν ἀνυπομονησίαν, ποῦ εἶμαι σασιτισμένος... (Προχωρεῖ ὅπως ἐξεῖληθῃ).

Σοφ. Γι' αὐτὸ θέλεις νὰ φύγῃς ξεσκούφωτος;

Λεόν. Ἄ, ναί!... Θὰ ἐξέχασα τὸ καπέλλο μου εἰς τὴν κάμερα τοῦ παιγνιδιοῦ. (Ἐξέρχεται μετὰ σπουδῆς ἐκ δεξιῶν).

Σοφ. Κακομοῖρα Ἑλένη!... Δὲν συναισθάνεται τί κίνδυνον διατρέχει... Δὲν πρέπει ὅμως αὐτὸ τὸ πρᾶγμα νὰ ἐξακολουθήσῃ· πρέπει ν' ἀπομακρύνω τὸν Περικλῆ... Ἀλλὰ τίνι τρόπῳ;... (Σκέπτεται).

ΣΚΗΝΗ Δ'

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ καὶ ἡ ΡΗΘΕΙΣΑ

Ἄλκ. (Εἰσερχόμενος). Μ' ἔπνιξαν!... Δὲν μοῦ ἔμεινε πεντάρα... Ἡ τσέπη μου εἶναι πανὶ μὲ πανί!...

Σοφ. (Κατ' ἰδίαν). Ἄ, ὁ κύριος Ἀλκιβιάδης...

Ἄλκ. (Κατ' ἰδίαν). Ὡς καὶ ἡ ντάμα τῆς τράπουλας μοῦ ἔκαμε ἀπιστίαν. Ἀπελπισία μὲ ταῖς ντάμας ἀπόψε!...

Σοφ. (Κατ' ἰδίαν). Αὐτὸς εἶναι καλὸς νέος... Ἀπ' αὐτὸν δὲν ὑπάρχει κίνδυνος... (Μεγαλοφώνως). Κύριε Ἀλκιβιάδη!...

Ἄλκ. Μπᾶ!... Κυρία, σεῖς εἴσθε;

Σοφ. Μήπως ἐθυμώσατε διὰ τὴν ἄρνησίν μου πρὸ ὀλίγου;

Ἄλκ. Τί; Μὲ θέλετε διὰ καβαλιέρον σας; ὦ, εὐδαιμονία ἀπερίγραπτος!...

Σοφ. Ὅχι... Ἦθελα νὰ σᾶς ζητήσω μίαν ἄλλαν χάριν.

Ἄλκ. Λέγετε... Διατάξατε!... Θέλετε τὰ μάτια μου, θέλετε τὸ αἷμά μου, θέλετε τὴν ζωὴν μου;... (Κατ' ἰδίαν). Μόνον τὸ πουγγί μου μὴ μοῦ ζητήσετε, διότι δὲν τὸ ἔχω πλέον.

Σοφ. Ὅχι δά!... Δὲν ἐπιθυμῶ τόσον μεγάλο πρᾶγμα. Σᾶς παρακαλῶ μόνον νὰ μὲ συνοδεύσετε ἀπόψε ἕως εἰς τὸ σπῆτι μετὰ τὸν χορὸν.

Ἄλκ. Θεοὶ τοῦ Ὀλύμπου!... Εἶναι δυνατόν;...

Σοφ. Ὅστε δέχεσθε;

Ἄλκ. Ἄν δέχομαι;... Τί λέγετε;... Ἴδού, κυρία, τὸ μπράτσο μου εἶναι εἰς τὴν διάθεσίν σας. Ποῦ θέλετε νὰ ὑπάγωμεν; Θέλετε νὰ σᾶς συνοδεύσω ἕως εἰς τὸν Βόρειον Πόλον... νὰ εὕρωμεν τὸ ἀερόστατον τοῦ Ἀνδρέ;...

Σοφ. Εὐτυχῶς δὲν πρόκειται νὰ κάμωμεν τόσον μακρὸν νὸν ταξεῖδι...

Ἄλκ. Ὅπως ἀγαπᾶτε.

Σοφ. Εὐχαριστῶ, κύριε Ἀλκιβιάδην. Θὰ σᾶς εἰδοποιήσω ὅταν εἶναι ὥρα νὰ παραγγείλετε τὸ ἀμάξι. (*Τὸν χαιρετίζει καὶ ἐξέρχεται*).

ΣΚΗΝΗ Ε΄

ΠΕΡΙΚΛΗΣ καὶ ὁ ΡΗΘΕΙΣ

Ἄλκ. Μαζύ της, μόνος, σ' ἓνα ἀμάξι!... Τί εὐτυχία ἀπροσδόκητος!... Μοῦ φαίνεται πῶς μπορῶ νὰ πιάσω τὸν οὐρανὸν μὲ τὰ χέρια μου!...

Περ. (*Ἐξερχόμενος, κατ' ἰδίαν*). Ἀδύνατον νὰ πλησιάσω τὴν Ἑλένην... Τώρα στέκεται καὶ τῆς ὀμιλεῖ ὁ ἀνδράς της. (*Παρατηρεῖ διὰ τῆς θύρας*).

Ἄλκ. (*Κατ' ἰδίαν*). Πρέπει λοιπὸν νὰ προσκαλέσω ἐν ἀμάξῃ ... (*Σκεπτόμενος αἴφνης*). Ἄχ, Θεέ μου!... Καὶ πῶς θὰ κάμω ποῦ δὲν μοῦ ἔμεινε λεπτόν; (*Μεγαλοφώνως*). Ὦχ! Τί κακὸ ἔπαθα!

Περ. (*Στρεφόμενος*). Τί ἔπαθες, Ἀλκιβιάδην;

Ἄλκ. Ὦ, φίλε μου! Σὲ στέλλει ἡ θεία πρόνοια!

Περ. Τί σοῦ συνέβη;

Ἄλκ. Δάνεισέ μου ἓνα τάλληρον.

Περ. Τί;

Ἄλκ. Ἡ δός μου ἓνα τάλληρον ἢ δός μου μιὰ πιστολιά! (*Μετὰ παραφορᾶς αἰσθηματικῆς*). Τὴν ἐπανεῖδα, φίλε μου .. τὴν εὔρηκα...

Περ. Ποίαν;

Ἄλκ. Τὴν γυναῖκα ὁποῦ ἀγαπῶ... δάνεισέ μου ἓνα τάλληρον...

Περ. Μὰ στάσου, ἀδελφέ, νὰ καταλάβω κ' ἐγώ. Λέγεις ὅτι τὴν εὔρηκες τὴν γυναῖκα ὁποῦ ἀγαπᾷς;...

Ἄλκ. Ναί.

Περ. Καὶ σοῦ ἐζήτησεν ἓνα τάλληρον;...

Ἄλκ. Ὦ, φρίκη!... Αἴσχος!... Ἱεροσυλία!... Τί τολμᾷς νὰ λέγῃς;... Ἀλλὰ πρὸ παντὸς ἄλλου, δός μου ἓνα τάλληρον.

Περ. Καλὰ ἀλλὰ πέ μου νὰ καταλάβω κ' ἐγώ τί τρέχει;

Ἄλκ. Ἄκουσε, λοιπὸν, τὴν ἱστορίαν μου. Πρὸ δύο ἐτῶν, ἐνθυμεῖσαι, ἐπῆγα εἰς τὰ λουτρὰ τῆς Αἰδηψοῦ. Ἐκεῖ νύττυχισα νὰ συναντήσω μιὰν γυναῖκα ἐξοχόν... Ὦχι πολὺ νέα, ἀλλὰ σὶκ!... χαριτωμένη!...

Περ. Τὴν περὶ ἧς πρόκειται βέβαια... Θὰ ἦναι καμμία ξανθή, γαλανομαῦτα...

Ἄλκ. Ἐπίτρεψέ μου νὰ μὴ σοῦ φανερώσω ὅτι ἔχει μαλλιά καὶ μάτια κατάμαυρα. Ἐκεῖ λοιπὸν εἰς τὰ λουτρὰ, ὅπως γνωρίζεις, αἱ γνωριμίαι γίνονται εὔκολα. Ἐμαθα ὅτι εἶχεν ἔλθει ὄχι χάριν τῆς ἰδικῆς της ὑγείας, ἡ ὁποία ἦτον ἀκμαίο-

τάτην, ἀλλὰ χάριν τῆς ὑγείας τοῦ συζύγου της.

Περ. Καὶ τί ἦτον ὁ σύζυγός της ;

Ἄλκ. Ἐνας γέρος δικαστής, ὁ ὁποῖος εἶχε τριάντα ἐτῶν ὑπηρεσίαν, δεκαπέντε χιλιάδας δραχμὰς εἰσοδήμα τὸν χρόνον καὶ ἐξήντα χιλιάδες ρευματισμοὺς εἰς ὅλον τὸ σῶμα. Αὐτὸς δὲν ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ δωμάτιόν του· τὸν ἐσέκωναν μόνον καὶ τὸν ἐβάζαν εἰς τὸν λουτήρα καὶ ἀπὸ 'κεῖ πάλιν εἰς τὴν πολυθρόναν του. Μίαν ἡμέραν ἐσχεδιάσαμεν διάφοροι νὰ κάμωμεν μίαν ἐκδρομὴν εἰς τὰ περὶχώρα μὲ τὰ γαϊδουράκια. Ἄχ! Τί ὠραία ἐκδρομὴ ἐκεῖνη, φίλε μου!... Τί ποίησις!... Φαντάσου, τὸ γαλανὸν στερέωμα ἢ λάμψις τοῦ ἡλίου...

Περ. Ἡ χλόη τῶν ἀγρῶν, τὸ κελάρυσμα τοῦ ῥυακος... Τὰ φαντάζομαι ὅλα...

Ἄλκ. Ὅποτεν ἐξαφνα ἓνα κατηραμένον συμβεβηκός, μίᾶ κακὴ συνάντησις ἦλθε νὰ ταραξῆ τὴν διασκέδασίν μας...

Περ. Κανένας φυγόδικος φυσικὰ θὰ ἐπαρουσιάσθῃ ἐξαφνα...

Ἄλκ. Φυγόδικος;... Πιθανόν· ἀλλὰ ὁ φυγόδικος αὐτὸς εἶχε τέσσαρα πόδια. Ἦτον ἓνα βῶδι!

Περ. Βῶδι ;

Ἄλκ. Ναί· ἓνα βῶδι ἀγριεμμένο ἔρχεται τρέχοντας κατεπάνω μας. Τὸ ζῶον ὅπου ἐκαββαλίκευεν ἡ κυρία, τῆς ὁποίας ἐγὼ ἤμουν ὁ καββαλιέρος, ἐπειδὴ ὁ σύζυγός της δὲν ἠδύνατο νὰ τὴν συνοδεύσῃ, ἐξαφνίσθη καὶ ὀπισθοχωρεῖ πρὸς ἓνα κρημνὸν καὶ ἀνασπκώνεται. Ἡ κυρία κλονίζεται, ἀλλὰ πρὶν πέσῃ, ὀρμῶ ἐγὼ καὶ τὴν ἀρπάζω καὶ τὴν κρατῶ ἀπὸ τὰ φουστάνια, ἐνῶ τὸ γαϊδουράκι κατρακυλᾷ, πέφτει μέσα εἰς τὴν ῥεμματιὰ καὶ γίνεται κομμάτια.

Περ. Καὶ τότε ;

Ἄλκ. Φαντάσου τὴν θέσιν μου, νὰ εὔρεθῶ κρατῶντας μὲ τὸ ἓνα χέρι τὴν κυρίαν λιποθυμισμένην καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὸν γαῖδαρον, τὸν ἰδικόν μου. Ὅταν συνῆλθε τέλος πάντων ὑστερα ἀπὸ πολλὰ...

Περ. Ποιός ; Ὁ γαῖδαρος ;

Ἄλκ. Ὁχι, ἀδελφέ ! Ἡ κυρία... Μὲ νύχαρίστησε, μοῦ ἐξέφρασε τὴν ζωηρὰν εὐγνωμοσύνην της καὶ μοῦ εἶπεν ὅτι θὰ μὲ θεωρῆ πάντοτε ὡς σωτήρα της... Τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐπαρουσιάσθη πρὸς τὸν σύζυγόν της, ὁ ὁποῖος μ' ἐδέχθη κομματάκι ψυχρά, εἰν' ἀλήθεια, καὶ αὐτὸ μ' ἐδυσχερέστησεν οὐκ ὀλίγον, νὰ σοῦ πῶ, τοσούτῳ μᾶλλον, ὅσῳ ἠναγκάσθη νὰ πληρώσω καὶ τὴν ἀξίαν τοῦ γαϊδάρου, ποῦ ἐγὼ εἶχα νοικιάσει διὰ τὴν κυρίαν...

Περ. Καὶ πόσον ἐπλήρωσες ;

Ἄλκ. Τριακοσίας δραχμὰς!... Φαίνεται ὅτι οἱ γαῖδαροι

ἔχουν μεγάλην ἀξίαν εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη... Καὶ μάλιστα ἐκεῖνοι ποῦ ἀποθνήσκουν ἀπὸ βίαιον θάνατον.

Περ. Καὶ ἡ κυρία αὐτὴ τί ἀπέγεινε τέλος πάντων ;

Ἄλκ. Τὴν ἔχασα ἀπὸ τότε. Ἐχάλασα τὸν κόσμον, ἐγύριζα τόσον καιρὸν εἰς τοὺς περιπάτους, εἰς τὰ θεάτρα, μίπως τὴν συναντήσω, ἀλλὰ τοῦ κάκου. Συλλογίσου τὴν χαρὰν μου ὅταν ἔξαφνα ἀπόψε τὴν συνήντησα ἐδῶ εἰς τὸν χορὸν.

Περ. Μὲ τὸν ἄνδρα της ;

Ἄλκ. Ἄ ! Μπᾶ ! Μόνην. Τὸ ὁποῖον μὲ κάμνει νὰ πιστεύσω ὅτι ὁ ἄνδρας της ἔμεινε διὰ παντὸς εἰς τὰ λουτρά, ὑπὸ τὴν ιδιότητα τοῦ μακαρίτου.

Περ. Εἶσαι βέβαιος ;

Ἄλκ. Ἄφου μου ἐπρότεινε νὰ τὴν συνοδεύσω εἰς τὸ σπῆτι ὕστερα ἀπὸ τὸν χορὸν ;... Καταλαμβάνεις ;...

Περ. Τότε πιθανὸν νὰ ἦναι ὅπως λέγεις.

Ἄλκ. Λοιπὸν τώρα δάνεισέ μου ἓνα τάλληρον.

Περ. Ἀδύνατον, φίλε μου, δὲν ἔχω πεντάρη.

Ἄλκ. Πῶς !... Καὶ μὲ κάμνεις τόσον ὥραν νὰ κάθημαι νὰ σοῦ διηγοῦμαι ἱστορίας, διὰ νὰ μοῦ πῆς στὸ τέλος πῶς δὲν ἔχεις ; Μὰ αὐτὸ εἶναι ἀσυνειδησία !... Ποῦ θὰ εὐρῶ τώρα ἓνα τάλληρον ;... Μοῦ χρειάζεται ἀπαραιτήτως ἓνα τάλληρον... Ποῖος θὰ μὲ δανείσῃ ;... Δὲν μπορῶ βέβαια νὰ τὴν συνοδεύσω εἰς τὸ σπῆτι της πεζός... Δάνεισέ μου ἓνα τάλληρον ποῦ σοῦ λέγω !...

Περ. Σοῦ εἶπα ὅτι δὲν ἔχω.

Ἄλκ. Πῶς θὰ γείνη τότε ;... Ἐδῶ μέσα δὲν γνωρίζω κανένα... Ἀλήθεια, πές μου, γνωρίζεις τὸν πρόεδρον τῆς ἐπιτροπῆς ;

Περ. Τὸν κύριον Σωφρονίδην ; Βέβαια.

Ἄλκ. Λοιπὸν, ζήτησε ἀπ' αὐτὸν ἓνα τάλληρον δανεικόν.

Περ. Ἐχω λόγους ποῦ δὲν μοῦ ἐπιτρέπουν νὰ τὸ κάμω αὐτό.

Ἄλκ. Μὰ τότε πρέπει νὰ πετάξω τὰ μυαλά μου... Μήπως ἔχεις κανένα ρεβόλβερ ἐπάνω σου ;

Περ. Τί εἶν' αὐτὰ ποῦ λές ; Τί θὰ κάμῃς ;

Ἄλκ. Τί θὰ κάμω ; Θὰ πάγω νὰ τὸ βάλω ἐνέχυρον διὰ ἓνα τάλληρον !

Περ. Σιῶπα... Κάποιος ἔρχεται.

Σ Κ Η Ν Η Γ '

ΛΕΟΝΤΙΟΣ, ἀκολούθως ΚΩΣΤΑΣ, ΣΟΦΙΑ καὶ οἱ ΡΗΘΕΝΤΕΣ

Λεόν. (Εἰσεργόμενος, κατ' ἰδίαν). Πάλιν ἐμπλεξα χωρὶς νὰ

θέλω. (*Μεγαλοφώνως, βλέπων τὸν Περικλῆν*). Μπά ! Περικλῆ, ἐδῶ εἶσαι ; Δὲν χορεύεις ;

Περ. Περιμένω τὴν πόλκαν... Καὶ σεῖς, φεύγετε ;

Λεόν. Πρέπει νὰ φύγω ἀμέσως... Σᾶς εὐχομαὶ καλὴν διασκέδασιν.

Περ. Εὐχαριστῶ. (*Ἐξέρχεται*).

Λεόν. (*Παρατηρῶν διὰ τοῦ παραθύρου*). ὦ, διάβολε !... Βρέ-
χει σὰ γερὰ !... Παιδί, ποῦ εἶσαι ;... Πρέπει νὰ πάρω ἀμάξι.

Κώστ. (*Ἐμφανιζόμενος ἐκ τοῦ προσκηνίου*). Διατάξατε.

Λεόν. Παράγγειλε νὰ μοῦ φέρουν ἓν' ἀμάξι.

Κώστ. Ἀμέσως ! (*Ἐξέρχεται*).

Ἄλκ. (*Κατ' ἰδίαν, βλέπων τὸν Λεόντιον*). Μωρὲ κάπου τὸν εἶδα ἐγὼ αὐτόν !... Μοῦ φαίνεται πῶς τὸν γνωρίζω... Δὲν τοῦ ζητῶ αὐτουνοῦ ἕνα τάλληρον δανεικό ;... (*Μεγαλοφώνως, πλησιάζων πρὸς τὸν Λεόντιον*). Κύριε... νομίζω ὅτι ἔλαβα κάποτε τὴν τιμὴν νὰ σᾶς γνωρίσω....

Λεόν. Πιθανόν... Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν ἐνθυμοῦμαι νὰ σᾶς εἶδα ποτέ.

Σοφ. (*Ἐξεργομένη, κατ' ἰδίαν*). Ἄ ! Ἐδῶ εἶναι ἀκόμην ὁ Λεόν-
τιος ;

Ἄλκ. (*Σπεύδων καὶ προὔπαντῶν αὐτήν*). Κυρία μου, ἐδῶ εἶσθε ;

Σοφ. (*Χαμηλοφώνως πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην*). Ἀφίστατέ με.

Ἄλκ. (*Κατ' ἰδίαν*). Τί νὰ φοβῆται τάχα ;

Σοφ. (*Πρὸς τὸν Λεόντιον*). Ὡστε δὲν θὰ φύγῃς ;... Τόσον τὸ καλλίτερον.

Λεόν. Ἄπ' ἐναντίας... Καθυστέρησα μάλιστα... Ποῦ εἶναι αὐτὸ τὸ ἀμάξι ;

Ἄλκ. (*Κατ' ἰδίαν*). Τὸν γνωρίζει αὐτὸν τὸν κύριον ; Τότε δὲν πρέπει νὰ τοῦ ζητήσω δανεικά.

Σοφ. Μὰ εἶναι τόσον κατεπεῖγον νὰ εὔρης τὸν ὑπουργόν ;

Λεόν. Ἀκοῦς ἐκεῖ, ἀφοῦ πρόκειται περὶ τοῦ προδιδασ-
μοῦ μου !... .

Σ Κ Η Ν Η Ζ'

ΚΩΣΤΑΣ, ἀκολούθως ΣΩΦΡΟΝΙΔΗΣ καὶ οἱ ΡΗΘΕΝΤΕΣ

Κώστ. (*Εἰσερχόμενος*). Τὸ ἀμάξι εἶναι ἔτοιμον. (*Ἐξέρχεται*).

Σοφ. (*Εἰσερχόμενος ἐκ τοῦ βάθου, πρὸς τὸν Λεόντιον ἑτοιμαζόμενον νὰ ἐξέλθῃ*). Πῶς !... Θὰ φύγητε ;

Λεόν. Ναί... Ἐχω κατεπεῖγουσαν ὑπόθεσιν.

Σοφ. Στὸ καλὸ, κύριε ταγματάρχα.

Ἄλκ. (*Κατ' ἰδίαν*). Ταγματάρχης εἶναι !...

Σοφ. (*Συνοδεύουσα τὸν Λεόντιον μέχρι τῆς θύρας*). Καὶ καλὴν ἐπιτυχίαν, φίλτατε. (*Ὁ Λεόντιος, ἐξέρχεται*).

Ἄλκ. (*Κατ' ἰδίαν*). Τὸν λέγει, φίλτατον !... (*Πρὸς τὸν Σω-*

φρονίδην). Δὲν μοῦ λέγετε, παρακαλῶ, ποῖος εἶναι αὐτὸς ὁ κύριος ποῦ φεύγει ;

Σωφ. Ὁ ταγματάρχης Λεόντιος.

Ἄλκ. (Κατ' ἰδίαν). Λεόντιος... Μὰ αὐτὸ ἦτο τὸ ὄνομα τοῦ δικαστοῦ ποῦ ἦτον εἰς τὰ λουτρά.... Θὰ ἦναι λοιπὸν ὁ ἄνδρας της.... Δὲν τὸν εἶδα τότε καὶ καλὰ-καλὰ στὰ μοῦτρα, ὅπως ἦτο κουκουλωμένος μὲ τὰ σκεπάσματα ἀπὸ τὸ λουτρόν !... Μὰ πῶς ἐγεινε ταγματάρχης, ἀπὸ δικαστῆς ;... Μήπως ἐκατατάχθη εἰς τὸν στρατόν ; Μπορεῖ ! Ἐκενώθησαν, βλέπεις, τόσαις θέσεις !... Ἄλλὰ πῶς ἐζήσεν ὕστερα ἀπὸ τέτοιο χάλι ; Νὰ αὐτὸ τὸ κακὸν ἔχουν τὰ λουτρά ! Νὰ σοῦ φέρουν τοὺς μακαρίταις ὀλοζώντανους μέσ' στὴ μέση διὰ νὰ σοῦ χαλοῦν τὰ πιάτα !... Δὲν εἶναι χήρα λοιπὸν !...

Σ Κ Η Ν Η Η'

ΠΕΡΙΚΛΗΣ, ΕΛΕΝΗ καὶ οἱ ΡΗΘΕΝΤΕΣ

Περ. (Πρὸς τὴν Ἑλένην). Ἄφοῦ σὰς λέγω, ὅτι ἐξῆλθε καὶ δὲν θὰ γυρίσῃ... Μοῦ τὸ εἶπεν ὁ ἴδιος. Ἐχομεν καιρὸν ὅσον θέλομεν νὰ διασκεδάσωμεν.

Ἑλέν. Δὲν ἠξεύρω ὅμως ἂν πρέπη....

Σωφ. (Κατ' ἰδίαν). Μαζὺ πάντοτε.... Ἄ, μὰ δὲν πρέπει νὰ τοὺς ἀφίσω οὔτε στιγμὴν πλέον.

Σωφ. Κύριοι, τώρα θὰ ἀρχίσῃ ἡ πόλκα. Ὅριστε εἰς τὴν σάλαν, ἂν ἀγαπάτε.

Σωφ. (Διεργομένη πλοιοῦ τοῦ Ἀλκιβιάδου, ἰδιαιτέρως πρὸς αὐτόν). Μὴ λησιμονήσετε, κύριε, τὴν ὑπόσχεσίν σας, ὅτι θ με συνοδεύσετε. (Ἐξέρχονται πάντες, ἡ Σοφία, ἡ Ἑλένη μετὰ τοῦ Περικλῆ καὶ ὁ Σωφρονίδης. Ὁ Ἀλκιβιάδης, μένει μόνος εἰς τὴν σκηνήν).

Σ Κ Η Ν Η Θ'

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ, μόνος, ἀκολουθῶς ΚΩΣΤΑΣ

Ἄλκ. Τί νὰ κάμω, Θεέ μου ;... Αὐτὴ βασίζεται εἰς τὴν ὑπόσχεσίν μου... Καὶ ἐγὼ δὲν ἔχω ἓνα τάλληρον εἰς τὴν τσέπη !... Μὰ τέλος πάντων ποῖος θὰ μὲ δανείσῃ ἓνα τάλληρον ; Νὰ ποθῶ τόσον καιρὸν, νὰ ὄνειρεύωμαι τὴν εὐτυχίαν καὶ νὰ μὴ ἠμπορῶ νὰ τὴν φθάσω, ἐνῶ εὐρίσκεται ἐμπρὸς μου, διότι δὲν ἔχω ἓνα ἀμάξι !... Καὶ τί ζητῶ τάχα ἀπὸ τὸν οὐρανόν ; Δὲν ζητῶ νὰ μοῦ πέσῃ ὁ πρῶτος ἀριθμὸς τοῦ λαχείου... Ζητῶ ἓνα τάλληρον μόνον, ἓνα ψωροτάλληρον !... Καὶ ἡ ὥρα πλησιάζει ὁ χορὸς κοντεύει νὰ τελειώσῃ... Ἄ ! Μία ἔμπνευσίς !... Ποῦ εἶναι ὁ ὑπηρέτης ;... (Φωτᾶζει). Παιδί !... Ἐγλύτωση !... Παιδί, παιδί !...

Κώστ. (*Εμφανιζόμενος*). Διατάξτε.

Άλκ. Τὸ καπέλλο μου καὶ τὸ ἐπανωφόρι μου γλήγορα....
Νά, ὁ ἀριθμὸς !...

Κώστ. Ἀμέσως. (*Ἐξέρχεται*).

Άλκ. Ἀπεφάσισα, δὲν ὑπάρχει ἄλλο μέσον. Πρέπει νὰ καταφέρω τὸν ἀμαξηλάτην... Εἰς τὸν προῶτον ὁποῦ θὰ μοῦ τύχη ἔμπρός μου, θὰ τοῦ ἐκθέσω καθαρὰ τὴν θέσιν μου καὶ θὰ τοῦ δώσω ἐνέχυρον τὸ καπέλλο μου καὶ τὸ ἐπανωφόρι μου. (*Γελῶν*). Τί ἀνόητος ποῦ ἤμουν !... Τὸ ἐπανωφόρι μου εἶναι καινούριον !... Τί βλάκας νὰ μὴ τὸ σκεφθῶ πρωτίτερα καὶ νὰ στενοχωρηθῶ τόσο πολὺ !

Κώστ. (*Εἰσερχόμενος ἐκ γένου, κομίζων ἐν ἐπανωφόριον καὶ ἓνα καπέλλον*). Ὅριστε κύριε, τὸ ἐπανωφόρι σας.

Άλκ. (*Ἐξετάζων αὐτό*). Μὰ αὐτὸ δὲν εἶναι δικό μου.

Κώστ. Εἶναι τὸ τελευταῖον· ἄλλα δὲν ὑπάρχουν.

Άλκ. Πῶς δὲν εἶναι ἄλλα ; Τότε λοιπὸν κάποιος μοῦ τὸ ἔκλεψε.

Κώστ. Διατὶ νὰ περιμένετε τέτοια ὦρα νὰ ζητήσετε τὸ ἐπανωφόρι σας ;... Αὐτὴν τὴν ὦρα πέρνει κανεὶς ὅ,τι βρῆ καὶ δὲν λέγει τίποτε.

Άλκ. Μὰ ποῦ φαίνεται, πῶς ἐδῶ μέσα πέρνει καθέννας ὅ,τι βρῆ καὶ πρωτίτερα.

Κώστ. Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε· ἐδῶ μέσα δὲν ὑπάρχουν κλέπται.

Άλκ. Τώρα, βέβαια, δὲν ὑπάρχουν. Θὰ ἦναι φευγάτοι !

Κώστ. Λοιπὸν, κρατήσατε αὐτὸ καὶ ἂν ἔλθῃ κανεὶς νὰ τὸ ζητήσῃ, τὸ ἀποδίδετε καὶ σὰς ἐπιστρέφει τὸ ἰδικόν σας.

Άλκ. Μὰ τί νὰ τὸ κάμω αὐτό ;... Δὲν μοῦ χρειάζεται διὰ τὴν δουλειὰ ποῦ τὸ θέλω.

Κώστ. Ὅριστε καὶ τὸ καπέλλο σας.

Άλκ. Οὔτε αὐτὸ δὲν εἶναι ἰδικόν μου !... Τί φρίκη !...

Κώστ. Ἐγὼ δὲν πταίω. (*Ἐξέρχεται*).

Άλκ. Καὶ ποῖος πταίει λοιπὸν ;... Φιλανθρωπικὸς σκοπός, σοῦ λέει, ὁ ἄλλος ! Μὰ πρέπει νὰ γδύσουν ἐμένα διὰ νὰ ἐνδυσθοῦν οἱ πτωχοὶ ; Σὰν μὲ ξαναἰδῆτε !... (*Δοκιμάζει τὸ καπέλλον*). Μωρέ, καπέλλο !... Αὐτὸ εἶναι σὰν ἀπ' ἐκεῖνα ποῦ πουλοῦν εἰς τὸ Δημοπρατήριον !... (*Τὸ ἀποθεῖται περιφρονητικῶς ἐπὶ μιᾶς ἑδρας*). Ἐπειτα καὶ χίλιαις δραχμαῖς νὰ ἤξιζε, πῶς θὰ ἤμποροῦσα νὰ δώσω εἰς τὸν ἀμαξῆν, ὡς ἐνέχυρον προῶγμα τὸ ὁποῖον δὲν μοῦ ἀνίκει ; Ὡχ ! Σὲ τί μετὰ εὐρέθην !... Αὐτὸ πάλιν δὲν τὸ ἐπερίμενα !... Καὶ νὰ μὴ ἔχω εἰς τὴν σέπην μου ἓνα τάλληρον !... Ἄχ !... Μὰ ἐπὶ τέλους ποῖος θὰ εὐρεθῆ νὰ μὲ δανείσῃ ἓνα τάλληρον ;...

ΣΚΗΝΗ Ι'

ΣΩΦΡΟΝΙΔΗΣ καὶ ὁ ΡΗΘΕΙΣ, ἀκολουθῶς ΚΩΣΤΑΣ

Σωφ. Σεῖς, νομίζω, εἶσθε, κύριε, ὁποῦ ἐποντάρατε ἓνα τάλληρον μέσα εἰς τὴν κάμαραν τοῦ παιγνιδίου ;... Ὅριστε τὸ τάλληρον, τὸ ἐκερδήσατε.

Ἄλλκ. Ἐνα τάλληρον ;... (Κατ' ἰδίαν). ὦ, Θεοί !... Νὰ ζητῶ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἓνα τάλληρον καὶ νὰ μοῦ πέφτη ἀπὸ τὸν οὐρανόν !...

Σωφ. Λοιπόν, σεῖς ἐποντάρατε ;

Ἄλλκ. Ἐγὼ ;... Δηλαδὴ... Ἴσως... Ἀλλά...

Σωφ. Τότε θὰ ἦτο κάποιος ἄλλος...

Ἄλλκ. (Κατ' ἰδίαν). Ἄχ, αὐτὴ ἡ τιμὴ τί κάμνει !... Ἐχε χάριν !... Δὲν ἠμποροῦσεν ὅμως αὐτὸς ὁ κύριος πρόεδρος τάχα ;... Ἄς κάμω τὴν ἀπόπειραν... (Μεγαλοφώνω). Πρὸς τὸν κύριον Σωφρονίδην, ἔχω τὴν τιμὴν νὰ ὀμιλῶ ;

Σωφ. Μάλιστα... Εἰς τί δύναμαι νὰ σᾶς φανῶ χρήσιμος, παρακαλῶ ;

Ἄλλκ. Γνωρίζετε, βέβαια, τὸν κύριον Περικλῆν, τὸν ζωγράφον ;... Εἶσθε φίλος του, φίλος τοῦ φίλου μου ;...

Σωφ. Ἄ ! Ὡστε εἶσθε ὁ φίλος τοῦ Περικλῆ... Ὁ κύριος Ἀλκιβιάδης ;

Ἄλλκ. Εἰς τοὺς ὀρισμούς σας. Ἦθελα, λοιπόν, νὰ σᾶς ζητήσω...

Σωφ. Ἄ !... Θέλετε ἴσως νὰ πληρώσετε τὰ εἰσιτήρια. Δέκα δραχμὰς κάμουν... Πέντε δραχμὰς διὰ σᾶς καὶ πέντε διὰ τὸν κύριον Περικλῆ.

Ἄλλκ. (Κατ' ἰδίαν). Ὅριστε μας !... Πρὶν τοῦ ζητήσω πέντε, αὐτὸς μοῦ ζητεῖ δέκα !... (Μεγαλοφώνω). Περιέργον μοῦ φαίνεται αὐτό, διότι ἐγὼ ἐπλήρωσα εἰς τὸν Περικλῆ τὸ ἰδικόν μου εἰσιτήριο...

Σωφ. ὦ ! Τότε περιττόν... Μὲ συγχωρεῖτε... Θὰ πληρώσω καὶ ὁ κύριος Περικλῆς τὸ ἰδικόν του· δὲν εἶναι καμμία βία.

Ἄλλκ. Ἄν θέλετε ὅμως νὰ τὸ πληρώσω ἐγώ... (Θετὴ τὴν ρεῖρα εἰς τὸ θυλάκιον).

Σωφ. Μὰ εἶναι περιττόν, σᾶς λέγω... Δὲν εἶναι βία.

Ἄλλκ. Μήπως ἔχετε νὰ μοῦ δώσετε τὰ ῥέστα ;

Σωφ. Ἀπὸ τί παρακαλῶ ;

Ἄλλκ. (Μετὰ μεγαλοπρεπείας). Ἀπὸ ἓνα πεντακοσάρικον.

Σωφ. Ἐχω, μάλιστα...

Ἄλλκ. (Κατ' ἰδίαν). ὦ, δυστυχία μου !...

Σωφ. Δὲν κρατῶ ἐπάνω μου ὅμως αὐτὴν τὴν στιγμὴν... Τὰ ἔχω εἰς τὸ πορτοφόλι μου.

Ἄλκ. Καὶ ἐγὼ αὐτὸ ἔχω πάθει... Καὶ δὲν κρατῶ διόλου ψιλὰ ἐπάνω μου...κατὰ δυστυχίαν...(*Ὁ Κώστας εἰσέρχεται κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην εἰς τὴν σκηνήν*).

Σωφ. Κατὰ δυστυχίαν λέγετε ;... Μήπως σᾶς συμβαίνει τίποτε ;

Ἄλκ. Ὅχι...Ἦθελα ἀπλῶς νὰ δώσω μπαξίσι ἓνα τάλληρον εἰς αὐτὸν τὸν ὑπηρέτην, ὁ ὁποῖος μὲ ἐπεριποιήθη...

Σωφ. Αὐτὸ εἶναι μόνον ;...Ἐγὼ ἐγὼ ἓνα τάλληρον ἐπάνω μου καὶ ἠμπορῶ νὰ σᾶς τὸ δανείσω.

Ἄλκ. (*Κατ' ἰδίαν*). Δόξα σοι ὁ Θεός !...Ἐσώθην !

Σωφ. Κώστα, ἔλα ἐδῶ !...Πάρε αὐτὸ τὸ τάλληρον, ποῦ σοῦ δίδει ὡς φιλοδώρημα, ὁ κύριος, ἀπ' ἐδῶ.(*Ἐγχειρίζει ἐν τάλληρον εἰς τὸν ὑπηρέτην*).

Κώστ. (*Πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην*). Σᾶς εὐχαριστῶ, κύριε. (*Λαμβάνει τὸ τάλληρον καὶ ἐξέρχεται*).

Ἄλκ. (*Κατ' ἰδίαν*). Μπᾶ ! Ποῦ νὰ σᾶς κόψη ὁ περιδρομος καὶ τοὺς δύο !... Δὲν φθάνει ποῦ δὲν ἐπῆρα τίποτε, ἀλλὰ ἔβαλα καὶ χρέος εἰς τὴν καμπούρα μου.

Σωφ. Χαίρῳ πολὺ ὅπου ἠμπούρεσα νὰ σᾶς προσφέρω αὐτὴν τὴν μικρὰν ἐκδοούλευσιν... Τώρα πηγαίνω νὰ εὔρω τὸν κύριον ποῦ ἐποντάρισε τὸ τάλληρον εἰς τὸ παιγνίδι...Χαίρετε. (*Ἐξέρχεται*).

Ἄλκ. Σᾶς εὐχαριστῶ !... (*Κατ' ἰδίαν*). Νὰ σὲ πάρουν χίλιοι διαβόλοι !... Μὰ τί βασανιστήριον εἶναι αὐτό !...

Σ Κ Η Ν Η Ι Α'

ΣΟΦΙΑ καὶ ὁ ΡΗΘΕΙΣ, ἀκολούθως ΚΩΣΤΑΣ

Σωφ. Σᾶς εὐρίσκω εἰς πολὺ κατάλληλον στιγμῆν, κύριε Ἀλκιβιάδη... Ὁ χορὸς ἐτελείωσεν.

Ἄλκ. Μπᾶ, ἐτελείωσε ;

Σωφ. Εἶσθε ἔτοιμος ;

Ἄλκ. Ἐτοιμώτατος !... (*Κατ' ἰδίαν*). Τί νὰ κάμω ; (*Φερεὶ τὸ ἐπαρωφόριον*).

Σωφ. (*Κατ' ἰδίαν*). Δὲν ἠμπούρεσα νὰ εὔρω τὴν Ἑλένην... Τοὺς ἔχασα μέσα εἰς τὸ πλῆθος... Πάντοτε μαζὺ μὲ τὸν Περικλῆ...Γιὰ νὰ ἰδοῦμεν ἀπ' ἐδῶ μήπως φαίνονται πουθενά... (*Ἐξέρχεται διὰ τοῦ προσκηνίου*).

Ἄλκ. (*Κατ' ἰδίαν*). Τί νὰ κάμω ;... (*Ἐμφανίζεται ὁ Κώστας*). Ἄ !...Νά, ὁ ὑπηρέτης...in extremis malis extrema remedia... (*Μεγαλοφώνως*). Κώστα, ἔλα ἐδῶ !...

Κώστ. (*Προσερχόμενος*). Ὅρίστε, κύριε.

Ἄλκ. Σοῦ ἔδωκα πρὸ ὀλίγου μπαξίσι ἓνα τάλληρον...Σὲ

παρακαλῶ, δός μου το ὀπίσω καὶ αὔριον σοῦ τὸ ἐπιστρέφω τριδίπλον.

Κώστ. Ἰσα, ἴσα, κύριε, ἐρχόμουν νὰ σᾶς τὸ δώσω ὀπίσω... Ὅρίστε το.

Ἄλκ. Γιατί ;

Κώστ. Εἶναι κάλλικο !...

Ἄλκ. Βρὲ γιὰ τὸ Θεό !...

Κώστ. Καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ γελασθῶ, διότι ἄλλο ἀπ' αὐτὸ δὲν ἔχω. (*Ἐξέρχεται*).

Ἄλκ. ὦ, συμφορά !... ὦ, δυστυχία !... Τί νὰ κάμω !... Ν' ἀθετήσω τὸν λόγον μου ;... Ἀλλὰ τότε πρέπει νὰ παραιτηθῶ πάσης ἐλπίδος... Ὅχι, ἀδύνατον !... Πρέπει ἐξ ἅπαντος νὰ εὔρω ἀμάξι... Ἐνα κάρφον οἰονδήποτε... (*Ἐξέρχεται*).

Σοφ. (*Ἐπιστρέφουσα. Διαρκῶντος τοῦ μονολόγου της, ὁ Κώστας εἰσέρχεται εἰς τὴν σκηνὴν κλείει τὴν εἰς τὸ βάθος θύραν καὶ ἀπέρχεται*). Εἰς τὴν αἴθουσαν δὲν ἀπέμειναν παρὰ πολὺ ὀλίγοι... Καὶ ὅμως νομίζω ὅτι δὲν ἠπατήθην, νομίζω ὅτι τὴν εἶδα μαζὺ μὲ τὸν Περικλῆ πάντοτε... Ποῦ νὰ ἐπῆγαν ;... Τί ἀφροσύνη, τί ἀπερισκεψία !...

Σ Κ Η Ν Η Ι Β'

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ καὶ ἡ **ΡΗΘΕΙΣΑ**, ἀκολούθως **ΚΩΣΤΑΣ**

Ἄλκ. Κυρία, σᾶς φέρω καλὰς εἰδήσεις.

Σοφ. Τί ;... Ἦλθε τ' ἀμάξι ;

Ἄλκ. Ὅχι, ἀλλὰ ἔπαυσεν ἡ βροχή... Ὁ οὐρανὸς ἐκαθάρισεν... Ἡ Σελήνη φωτίζει λαμπρὰ τὸ διαυγὲς στερέωμα, ὥστε... Ἄς ἐπωφεληθῶμεν διὰ νὰ θαυμάσωμεν καὶ τὴν καλλονὴν τῆς φύσεως !...

Σοφ. Πεζοί ;

Ἄλκ. Βέβαια... Εἶναι τόσον ὠραῖον πρᾶγμα... Θὰ αισθάνεται κανεὶς ὑπὸ τὸν ἰδικόν τοῦ βραχίονα, τὸν βραχίονα ἐνὸς ἀνδρός, ὅστις σᾶς ἀγαπᾷ, ὅστις σᾶς λατρεύει, ὅστις εἶναι ἔτοιμος ἐν ἀνάγκῃ νὰ ξεσπαθῶσῃ ἐναντίον τοῦ σύμπαντος, διὰ νὰ σᾶς προστατεύσῃ...

Σοφ. Τί λέγετε, καλέ ; Μὰ ἐν πρώτοις ὁ βραχίων σας δὲν ἠμπορεῖ νὰ μὲ προστατεύσῃ ἀπὸ τὴν ὑγρασίαν... Δὲν εἶναι δυνατὸν βέβαια ὕστερα ἀπὸ ῥαγδαίαν βροχὴν νὰ περιπατῶ μέσα εἰς τῆς λάσπαις μὲ τὰ σκαρπίνια τοῦ χοροῦ... Ἐπειτα εἶναι μεγάλη ἀνάγκη... Κύριε, σᾶς παρακαλῶ, διατάξτε νὰ φέρουν ἐν' ἀμάξι, θὰ σᾶς ἦμαι τὰ μέγιστα ὑποχρεωμένη...

Ἄλκ. Θὰ μοῦ ἦσθε τὰ μέγιστα ὑποχρεωμένη ;... (*Κατ' ἰδίαν*). Λέγει, ὅτι θὰ μοῦ ἦναι τὰ μέγιστα ὑποχρεωμένη... (*Μεγαλοφώνως*). Κώστα, Κώστα !... Ἐλα ἐδῶ γλιγόρα !... (*Ἐμφανίζε-*

ται ὁ Κώστας). Τρέξε ἀμέσως νὰ φέρῃς ἕν' ἀμάξι... Ἐνα λεωφορεῖον... Μίαν ἀμαξοστοιχίαν.

Κώστ. Ἀμέσως. (Ἐξέρχεται).

Σοφ. Πρὶν πᾶμε εἰς τὸ σπῆτι εἶναι ἀνάγκη νὰ περάσω ἀπὸ τὴν δενδροστοιχίαν ὅπου θὰ ζητήσω μίαν πληροφορίαν...

Ἄλκ. Πληροφορίαν αὐτὴν τὴν ὥραν ;... Καὶ ποῦ κατοικεῖτε ;...

Σοφ. Εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ἀνεξαρτησίας. (Διορθώνεται πρὸ τοῦ κατόπλου, ὡς ἂν ἐπρόκειτο νὰ ἐξέλθῃ).

Ἄλκ. (Κατ' ἰδίαν). Εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Ἀνεξαρτησίας!... Ἐξαίρετα. Καὶ ἐγὼ κάθημαι εἰς τοὺς Ἀέρηδες.. Ὡστε θὰ ἦναι τρεῖς κούρσαις... Πρὸς τρεῖς δραχμὰς τὴν μίαν ὕστερα ἀπὸ τὰ μεσάνυκτα... Μᾶς κάμνουν ἐννέα δραχμὰς... Δὲν φθάνει πλέον τὸ τάλληρον... Πῶς θὰ γείνη λοιπόν ;... Πῶς θὰ γείνη ;... Ἴδου· ὅταν φθάσω εἰς τὸ σπῆτι μου, ἂν ὁ ἀμαξᾶς δὲν θελήσῃ νὰ συμβιβασθῇ, τὸν ξεμπερδεύω... Θὰ τὸν σκοτώσω, ἐτελείωσω... Θὰ γείνω φονηᾶς... (Κυττάζων προσεκτικῶς τὸ ἐπανωφῆρι). Τὸ ὕφασμα δὲν εἶναι ἄσχημο... Μπορεῖ ν' ἀξίζη δέκα δραχμὰς...

Σοφ. (Κατ' ἰδίαν). Ὅσον συλλογίζομαι ὅμως ὅτι θὰ πάγω μόνη με αὐτὸν τὸν κύριον, μέσα εἰς τὸ ἀμάξι... Εἶναι ἀλήθεια ὅτι δὲν φαίνεται ἐπικίνδυνος, ἀλλὰ ὅπωςδῆποτε !... Δὲν θὰ ἦτον ἴσως καλλίτερα ἐάν...

Ἄλκ. Κυρία, ἐντὸς ὀλίγου τὸ ἀμάξι θὰ ἦναι κάτω· εἶσθε εὐχαριστημένη ;

Σοφ. Ναί, κύριε Ἀλκιβιάδῃ, εἶσθε πολὺ εὐγενής... Καὶ διὰ τοῦτο θὰ τολμῆσω νὰ θέσω ὑπὸ δοκιμασίαν τὴν καλωσύνην σας...

Ἄλκ. Θέσατέ με ὀλόκληρον ὑπὸ δοκιμασίαν.

Σοφ. Ἐσυλλογίσθηκα, ὅταν ἔλθῃ τὸ ἀμάξι, νὰ σᾶς ἐπιφορτίσω με μίαν παραγγελίαν ὅπως διόλου ἐμπιστευτικὴν. Θ' ἀναχωρήσετε σεῖς...

Ἄλκ. Μόνος ;

Σοφ. Μόνος.

Ἄλκ. Μόνος ! ! !..

Σοφ. Θὰ ὑπάγητε ὅπου θὰ σᾶς παραγγείλω...

Ἄλκ. Μά, κυρία...

Σοφ. Δὲν θὰ μοῦ ἀρνηθῆτε, ἐλπίζω, φίλτατε κύριε Ἀλκιβιάδῃ. Θὰ σᾶς εἶμαι εἰς ἄκρον εὐγνώμων.

Σ Κ Η Ν Η ΙΓ'

ΚΩΣΤΑΣ, ἀκολούθως ΥΠΗΡΕΤΗΣ καὶ οἱ ΡΗΘΕΝΤΕΣ

Κώστ. (Εἰσερχόμενος). Τὸ ἀμάξι περιμένει κάτω.

Σοφ. Πολὺ καλὰ.

Ἵππρ. (*Εἰσερχόμενος*). Κώστα, γιὰ ποῖο δωμάτιο εἶναι τὸ δεῖπνον ποῦ παρήγγειλες διὰ δύο ;

Κώστ. Ἐκεῖ ἀντικρὺ, εἰς τὸν ἀριθμὸν 8... Εἶναι ἕνας νέος, μὲ μία κυρία μὲ φόρεμα κίτρινο...

Σοφ. (*Κατ' ἰδίαν*). Τί ἀκούω !... Τὸ χρῶμα τοῦ φορέματος τῆς Ἑλένης !... Πρέπει νὰ βεβαιωθῶ. (*Ὁ Κώστας καὶ ὁ ὑπηρέτης ἐξεργονταὶ ἐν τῷ μεταξῷ*).

Ἄλκ. Λοιπὸν, κυρία ;

Σοφ. Κύριε Ἀλκιβιάδην...

Ἄλκ. Πρέπει, λοιπὸν, ἐξ ἅπαντος νὰ φύγω μόνος ;

Σοφ. Ὅχι... Μετενόησα... Ἴσως θὰ μ' εὕρσχετε ὀλίγον ἰδιότροπον... ἐπιπόλαιον... Ἀλλὰ εἶναι μερικαὶ περιστάσεις...

Ἄλκ. ὦ, βέβαια !... Ὑπάρχουν μερικαὶ περιστάσεις...

Σοφ. Θὰ μείνωμεν ἐδῶ.

Ἄλκ. Ἐδῶ !... Εἶναι δυνατόν !... Καὶ ἢ μπορῶ, χωρὶς νὰ φανῶ ἀδιάκριτος, νὰ σᾶς ἐρωτήσω διὰ ποῖον λόγον προτιμᾶτε νὰ μείνετε ἐδῶ, εἰς ἕνα ξενοδοχεῖον, τέτοιαν ὥραν, παρὰ εἰς...

Σοφ. Δὲν τὸ μαντεύετε ; Ὑστερα ἀπὸ τὸν χορὸν κανεῖς πρέπει νὰ πάρῃ καὶ τι, ὀλίγη τροφὴν διὰ νὰ συνέλθῃ... Δὲν εἶναι σωστόν ;

Ἄλκ. Σωστότατον.

Σοφ. Λοιπὸν, κύριε Ἀλκιβιάδην, δὲν παραγγέλνετε νὰ μᾶς φέρουν καὶ τι νὰ τσιμπήσωμεν ;

Ἄλκ. Νὰ παραγγείλω !... (*Κατ' ἰδίαν*). Τώρα θ' ἀνοίξῃ ἡ γῆ νὰ μὲ καταπιῇ...

Κώστ. (*Εἰσερχόμενος*). Σᾶς εἰδοποίησα, κύριε, ὅτι τὸ ἀμάξι εἶναι κάτω καὶ περιμένει...

Σοφ. Περιττόν· θὰ καθήσωμεν ἐδῶ ἀκόμα καμπόσῃν ὥραν...

Ἄλκ. (*Ἐπαραλαμβάνων μηχανικῶς*). Περιττόν, θὰ καθήσωμεν ἐδῶ ἀκόμη καμπόσῃν ὥραν.

Σοφ. (*Τῷ Ἀλκιβιάδην*). Πληρώσατε εἰς τὸν ἀμαξᾶν τὸ μισὸ ἀγῶγι καὶ ἅς πηγαίη.

Ἄλκ. (*Κατ' ἰδίαν*). Τὸ μισὸ ἀγῶγι !... Καὶ πῶς νὰ τοῦ τὸ πληρώσω ; Ἐκτὸς ἂν τοῦ δώσω τὸ μισὸ ἐπανωφόρι! (*Μεγαλοφώνως*). Ὅχι· προτιμῶ νὰ τὸν κρατήσω μὲ τὴν ὥραν... Νὰ τὸν ἔχωμεν εἰς τὴν διάθεσίν μας.

Κώστ. Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία θὰ δειπνήσουν ;

Σοφ. Ναί.

Ἄλκ. Ναί... (*Κατ' ἰδίαν*). Μοῦ φαίνεται πῶς βλέπω ἀπὸ τώρα τὸν λογαριασμὸν γραμμένο μὲ γράμματα πύρινα !

Σοφ. Διατάξατε λοιπὸν, κύριε Ἀλκιβιάδην...

Ἄλκ. (*Πρὸς τὴν Σοφίαν*). Ἐπιθυμεῖτε κανένα κονσομέ ;

Σοφ. "Όχι, ὄχι! . . . (Κατ'ιδίαν). Τὸ δεῖπνον θὰ ἐτελείωνε γρήγορα καὶ ἐγὼ ἐπιθυμῶ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα....

Κώστ. Διατάξατε λοιπόν, κυρία...

Σοφ. Τίποτε ἐλαφρὸν πρᾶγμα.

Ἄλκ. Ναί... Τίποτε ἐλαφρὸν πρᾶγμα... Εἶναι καὶ ἀργά!...

Κώστ. Θέλετε καυμῖα σούπα ;

Σοφ. (Πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην). Δόστε σεῖς τὴν παραγγελίαν... (Ἐγείρεται καὶ ἀποθέτει τὸ ἐπανωφόριόν της ἐπὶ καθίσματος πλησίον τῆς πρὸς τὰ δεξιὰ θύρας).

Ἄλκ. (Κυτάζων ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸ ἰδικόν του ἐπανωφόριον). Σούπα... Σούπα... Ρίζι...

Κώστ. Ὑστερα;...

Ἄλκ. (Ἐξακολουθῶν νὰ βλέπῃ ἐκ διαλειμμάτων τὸ ἐπανωφόριον του). Ὑστερα... Μπιφτέκι... Ναί... Μπιφτέκι μὲ πατάταις... (Κατ'ιδίαν). Ἡ φόδρα εἶναι μεταξωτή...

Κώστ. Ὑστερα ;...

Ἄλκ. Ὑστερα... (Κατ'ιδίαν, ἐξετάζων τὸ ἐπανωφόριον). Τί διάβολον !... Ὅλω καυμῖα δεκαπενταριά δραχμᾶς θὰ τ' ἀξίζη... Ὁ γιακᾶς εἶναι βελουδένιος... (Μεγαλοφώνως). Τίποτε κυνήγι... Καυμῖα μπεκάτσα... Καυμῖα τσίχλα...

Κώστ. Πολὺ καλὰ... (Κινεῖται ὅπως ἐξέλθῃ).

Ἄλκ. (Κατ'ιδίαν). Ἄχ !... Τώρα βλέπω πῶς ὁ γιακᾶς εἶναι χαλασμένος... (Τρέφων ἐξόπισθεν τοῦ Κώστα). Γιὰ νὰ σοῦ πῶ... Ὅχι μπεκάτσαις... Κανένα μικρὸ πουλάκι... Πολὺ μικρό...

Κώστ. (Κατ'ιδίαν). Πολὺ πτωχικὸ δεῖπνο αὐτό...

Σοφ. (Κατ'ιδίαν). Ὁ ὑπνρέτης ἐβεβαίωσεν ὅτι εὐρίσκονται ἐκεῖ μέσα...

Κώστ. Ἐπιθυμεῖτε νὰ σερβίρω εἰς ἰδιαιτερον δωμάτιον;

Σοφ. Ὅχι, ὄχι, ἐδῶ !

Κώστ. Ἐδῶ ὅμως, κυρία, εἶναι διάβα.

Σοφ. Ἄπ' ἐδῶ περνοῦν ἐκεῖνοι ὁποῦ δειπνοῦν ἐκεῖ μέσα;

Κώστ. Μάλιστα.

Σοφ. Δὲν πειράζει προτιμῶ νὰ μείνω ἐδῶ. Μέσα θὰ κάμνῃ ζέστη. (Ὁ Κώστας ἐξέρχεται).

Ἄλκ. (Κατ'ιδίαν). Ὅσον περισσότερον τὸ ἐξετάζω αὐτὸ τὸ ἐπανωφόρι, τόσο βλέπω πῶς δὲν ἀξίζει τίποτε... Ἡ ἀξία του δὲν ἀρκεῖ διὰ τὰ ἔξοδα... Κάτω ἔχω τὸ ἀμάξι ποῦ περιμένει μὲ τὴν ὥραν... Ἐδῶ ἔχομεν τραπέζι πολυτελές... Τί διάβολο ἐπανωφόρι εἶν' αὐτό ! (Τὸ ψάβει, ἐξετάζων αὐτό). Οὔτε βάταις ἔχει ἀπὸ μέσα... (Εἰσάγει τὴν γεῖρα εἰς τὸ ἐσωτερικὸν θυλάκιον). Τί τσέπαις εἶν' αὐταῖς !... (Ἀραπῆδων αἰγρη). ὦ, Θεέ μου ! Ἐνα πορτοφόλι !... (Ἐξάγει τὸ γαρτοφυλάκιον καὶ παρατηρεῖ κρυφίως τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ). Χρήματα !... Ἐκατοστάρικα !... Ὁ Θεὸς μου τὰ στέλνει !... (Ὁ Κώστας ἐν τῷ μεταξὺ ἐπανελθὼν πα-

ρασκευάζει τράπεζαν διὰ δύο άτομα). "Ω, κυρία μου !...

Σοφ. Τί τρέχει ;

'Αλκ. Κώστα, τί παρηγγείλαμεν διὰ τὸ δεῖπνον ;

Κώστ. Μία σούπα... Μπιφτέκι... Πουλάκια μικρά...

'Αλκ. Πουλάκια μικρά ! . . . Τί μιζέρια ! . . . Νά διατάξης ἀμέσως φασιανούς... Γάλλους... Στρουθοκαμήλους !...

Σοφ. Τί ἐπάθατε, καλέ ;

'Αλκ. "Ω, κυρία μου, μὲ συγχωρεῖτε !... "Ἦμουν ἀφηρημένος... "Ἐσυλλογίζομην... "Ἐσυλλογίζομην... (Κατ'ἰδίαν). "Ἐσυλλογίζομην τὸ τάλληρον ποῦ δὲν εἶχα στὴ τζέπν... (Μεγαλογώως). Κώστα, νὰ προετοιμάσης ἓνα δεῖπνον ἀπὸ τὰ ἐκλεκτότερα καὶ πλουσιώτερα...

Σοφ. "Ὅχι, δὰ τόσα πολλά !...

'Αλκ. "Ὅχι, κυρία μου ! "Απόψε θὰ διασκεδάσωμεν !... Πρὸς τὸν Κώσταν). Καὶ σαμπάνια ἄφθονη, ἀκούς ; Θὰ πάρης μπαξισί γερό. (Ἐκβάλλει τὸ ἐπαγωγόριον καὶ τὸ δίδει πρὸς τὸν Κώσταν.)

Κώστ. Πολὺ καλὰ, κύριε. (Τοποθετεῖ τὸ ἐπαγωγόριον ἐπὶ μιᾶς δρας).

Σ Κ Η Ν Η Ι Δ'

ΠΕΡΙΚΛΗΣ, ἀκολούθως ΛΕΟΝΤΙΟΣ καὶ οἱ ΡΗΘΕΝΤΕΣ

Περ. (Ἐμφανιζόμενος εἰς τὴν πρὸς τὰ δεξιὰ θύραν). Καμαριέρον !... (Βλέπων τὸν 'Αλκιβιάδην). "Α !... ('Αποσύρεται μετὰ σπουδῆς).

Σοφ. (Κατ'ἰδίαν). Μπᾶ ! 'Ὁ Περικλῆς !...

Κώστ. "Ἐρχομαι ἀμέσως. ('Ετοιμάζεται ῥ' ἀπέλθῃ).

'Αλκ. Κώστα, νὰ φέρης καὶ φροῦτα ἄφθονα... ('Ὀμιλεῖ πρὸς αὐτὸν κρυφίως).

Σοφ. (Κατ'ἰδίαν). Εἶν' ἐκεῖ μέσα καὶ οἱ δύο !.. Δὲν ἵπατήην λοιπόν... Πρέπει χωρὶς ἄλλο... (Κινεῖται ὅπως ἀπέλθῃ).

Λεόν. ('Ἐσωθεν). "Αδύνατον, σοῦ λέγω !... "Ἡ σύζυγός μου πρέπει νὰ ἦναι ἐδῶ...

Σοφ. (Κατ'ἰδίαν). "Ὁ γαμβρός μου !... Θεέ μου !... Καὶ ἂν μ' εὔρη ἐδῶ ;.. Τί νὰ τοῦ εἰπῶ ;... "Α !... "Ἄς κρυφθῶ εἰς ἐκεῖνο τὸ δωμάτιον. ('Ἐξέρχεται μετὰ σπουδῆς διὰ τῆς θύρας, ὅπου εἶχεν ἐμφανισθῆ ὁ Περικλῆς)

'Αλκ. (Πρὸς τὸν Κώσταν, ἀποπέμπων αὐτόν). Καὶ εἰς τὸ ὕστερον δύο καθέδες ἐκλεκτούς... (Στρεφόμενος). "Ἡ παραγγελία ἐγένεεν ἐν τάξει, κυρί... (Διακόπτεται ἐνρυσκόμενος ἀπέναντι τοῦ Λεοντίου, ὅστις ἐν τῷ μεταξὺ εἰσέρχεται καὶ παρατηρεῖ τὰ πάντα ὑπόπτως. Κατ'ἰδίαν). "Ω, διάβολε ! "Ὁ σύζυγός της !... Τί ἔρχεται τώρα νὰ κάμῃ ἐδῶ πέρα αὐτὸς ὁ βουκόλακας ;

Λεόν. Μπᾶ ! "Ἐδῶ εἶσθε ἀκόμη, σεῖς κύριε ; . . . Μὲ βλέπετε ; Εἶμαι μανιώδης. "Ἐφερα ἀπόψε ἐδῶ εἰς τὸν χορὸν τὴν

γυναίκα μου... Διότι πρέπει να ξεύρετε ότι είμαι ἔγγαμος,
Ἄλκ. Δὲν ἀμφιβάλλω... (Κατ' ἰδίαν). Φαντάσου νὰ εὔρισκε
 ἐδῶ τὴ γυναῖκά του !

Λεόν. Εἶχα ἀνάγκην νὰ ὑπάγω κάπου. ..Διὰ μίαν ὑπόθε-
 σιν πολὺ κατεπεΐγουσαν... Ἐπιστρέφω εἰς τὴ σπιτι μου, καὶ
 μαρθάνω ὅτι ἡ κυρία ἀκόμη δὲν εἶχε ἐπιστρέψει !...

Ἄλκ. (Κατ' ἰδίαν). Καὶ μοῦ τὰ διηγείτε ἐμὲ αὐτὰ τὰ νέα!...

Λεόν. Εἰσθε κουφός ;

Ἄλκ. Ὅχι, εὐτυχῶς.

Λεόν. Τότε διατί δὲν μοῦ ἀπαντᾶτε ;

Ἄλκ. Μὰ δὲν βλέπω τί ἀνακατεύομαι ἐγὼ εἰς ὅλ' αὐτά;

Λεόν. Τώρα θὰ σᾶς τὸ πῶ. Κάτω μοῦ εἶπαν ὅτι εὐρί-
 σκοντο ἀκόμη μερικοὶ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον... Καὶ ἤθελα νὰ σᾶς
 ἐρωτήσω μὴπως εἶδετε...

Ἄλκ. Κανένα δὲν εἶδα ἐγώ. ..Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον δὲν ὑ-
 πάρχει ψυχὴ... Ἐφυγαν ὅλοι... (Ἐν τῷ μεταξὺ κάμνει ρεύματα εἰς
 τὸν Κώσταν).

Κώστ. (Κατ' ἰδίαν). Ἐκατάλαβα, θὰ ἦναι ὁ σύζυγος. (Πρὸς
 τὸν Λεόντιον). Μάλιστα, κύριε, ὅλοι ἔφυγαν.

Λεόν. (Πρὸς τὸν Κώσταν). Τί λὲς ἐσύ, βρέ ;

Κώστ. Αὐτὸ ποῦ σοῦ λέγω. (Ἀπέρχεται ἐκ δεξιῶν).

Λεόν. (Πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην). Καὶ εἰσθε μόνος ἐδῶ τοῦ λό-
 γου σου ;

Ἄλκ. Θεομόναχος.

Λεόν. Τότε λοιπὸν, διατί ὁ ὑπηρετὴς σᾶς ἔχει ἐτοιμάσει
 τραπέζι διὰ δύο ἄτομα ;

Ἄλκ. Εἶναι... Γιὰ μὲ καὶ τὰ δύο.

Λεόν. Καὶ αἱ δύο θέσεις ;

Ἄλκ. Δηλαδή... Νὰ σᾶς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν· ἰδοὺ τί τρέ-
 χει... Πρέπει νὰ σᾶς ὁμολογήσω ὅτι τὸ ἄλλο πιάτο... Εἶναι...
 Διὰ ἓνα φίλον μου... Ἐνα φίλον μου, ὅπου θὰ τοῦ κάμω τὸ
 δεῖπνον... Καὶ ὁ ὁποῖος πρόκειται νὰ ἔλθῃ... Συνώδευσε εἰς τὸ
 σπιτι τῆς μιᾶς κυρία...

Λεόν. Ποίαν κυρίαν ;

Ἄλκ. Μίαν κυρίαν γρηά ..Πενῆντα χρονῶν !...

Λεόν. Καὶ δὲν ἠκούσατε νὰ γείνη λόγος διὰ καμμίαν
 ἄλλην ;

Ἄλκ. Ὅχι, κύριε.

Λεόν. (Κατ' ἰδίαν). Σᾶν νὰ μοῦ φαίνεται αὐτὸς τα-
 ραγμένος... Καὶ τρέχει ἐδῶ (Πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην). Πολὺ
 καλά... Ἀφοῦ λοιπὸν αὐτὸς ὁ φίλος σας ποῦ λέτε σ' ἐγέλασε,
 θὰ τὸν ἀναπληρώσω ἐγώ (Ἀποθέτει τὸν πῖλόν του).

Ἄλκ. (Κατ' ἰδίαν). Τί τοῦ ἤλθε τώρα !... Θέλει ν' ἀντικα-
 ταστήσῃ τὴν σύζυγόν του ;...

Λεόν. Ἐννοεῖται ἀλλὰ Γερμανικά. Θὰ πληρώσῃ καθέναν τὸ μερδικό του...

Ἄλκ. Μὰ ὄχι, κύριε, δὲν ἐννοῶ...

Λεόν. Θέλετε νὰ μοῦ κάμετε ἐσεῖς τὸ τραπέζι ; . . . Πολὺ καλά, δέχομαι... Ἀλλὰ ὑπὸ ἓνα ὄρον.

Ἄλκ. (Κατ' ἰδίαν). Ὅριστε μουσαφίρης ποῦ μοῦ ἔλαχε!..

Λεόν. Νὰ ἔλθετε καὶ τοῦ λόγου σας μίαν ἡμέραν νὰ σὰς κάμω τὸ τραπέζι εἰς τὸ σπῆτι... Ἐχω κάτι κρασιὰ περίφημα εἰς τὴν ἀποθήκην μου.

Ἄλκ. (Κατ' ἰδίαν). Νὰ μία ὠραία ἰδέα !... Πραγματικῶς, ἀφοῦ εἶναι ὁ σύζυγος, πρέπει νὰ τὸν περιποιηθῶ... Πρέπει νὰ ἡμερώσω μὲ τὸ φαῖ αὐτὴν τὴν ἀρκούδαν, . . . (Πρὸς τὸν Λεόντιον). Κύριε, σὰς βεβαιῶ ὅτι μοῦ κάμνετε πολλὴν εὐχαρίστησιν...

Λεόν. Ἀξιόλογα !... (Κατ' ἰδίαν). Πρέπει νὰ μείνω ἐδῶ, ἐπειδὴ δὲν μοῦ βγάζει κανεὶς ἀπὸ τὸν νοῦν πῶς ἢ Ἐλένη...

Ἄλκ. (Κατ' ἰδίαν). Ἐν τῷ μεταξὺ αὐτὴ μπορεῖ νὰ τὸ στρίψῃ... Ἀλλὰ ποῦ νὰ χῶθηκε ;... Τί μαρτύριον, Θεέ μου ! . . . Μοῦ φαίνεται πῶς κάθημαι ἐπάνω σὲ ἀναμμένα κάρβουνα.

Κώστ. (Εἰσερχόμενος μετὰ τῶν γαμητῶν). Ἐτοιμα, κύριοι.

Λεόν. Ἐξαίρετα. (Κάθηται παρὰ τὴν τράπεζαν). Καθῆστε λοιπόν.

Ἄλκ. (Κατ' ἰδίαν). Τί νὰ κάμω ! . . . Ἄφοῦ τὸν ἐπροσκάλεσα !... (Κάθηται).

Λεόν. Διακρίνω ὅτι καὶ σεῖς αισθάνεσθε ἐνδιαφέρον διὰ τὴν θέσιν μου...

Ἄλκ. ὦ, πολὺ, πάρα πολὺ !

Λεόν. Ἐὰν ἡ σύζυγός μου πραγματικῶς μὲ ἠπάτησε, βεβαιώθητε ὅτι εἶμαι ἰκανὸς νὰ τὴν καταδιώξω μέχρι τοῦ Ἄδου.

Ἄλκ. Ὁ Ὀρφεὺς ἔκαμε τὸ ἐναντίον ἐπῆγεν ἕως ἐκεῖ διὰ νὰ πάρῃ ὀπίσω τὴ γυναῖκά του.

Λεόν. Ὁ Ὀρφεὺς ἦτον ἀνόητος !... Ἀλλ' ἀλλοίμονον σ' ἐκείνον ποῦ μοῦ τὴν πῆρε !... Θὰ τὸν τσακίσω ὅπως αὐτὸ τὸ πιάτο !... (Σπάζει ἐν πινάκιον).

Ἄλκ. "Α... Ἐτσι ;...

Κώστ. (Προστρέγων). Διατάξατε.

Λεόν. Φέρε ἓνα ἄλλο πιάτον... (Ὁ Κώστας ἐξέρχεται. Κομίζει μετ' οὐ πολὺ ἕτερον πινάκιον καὶ πάλιν ἀπέργεται).

Ἄλκ. (Κατ' ἰδίαν). Χριστὲ καὶ Παναγία !... Αὐτὸς θὰ ἔφυγε ἀπὸ κανένα θηριοτροφεῖον!...

Λεόν. Καὶ πρέπει νὰ ξεύρετε ὅτι ὁ κίνδυνος ὁποῦ φοβοῦμαι δὲν εἶναι πολὺ ἀπίθανος, ἐπειδὴ ἡ σύζυγός μου εἶναι καὶ νέα καὶ εὐμορφη.

Ἄλκ. Βεβαιότατα !

Λεόν. Πῶς τὸ ξεύρετε τοῦ λόγου σας ;

Ἄλκ. Μά...Τὸ φαντάζομαι...Διότι ἀλλέως, βέβαια, δὲν θὰ ἦσθε τόσον ταραγμένος.

Λεόν. Ἔχω μερικὰς ἰποψίας . . . Ἄνπραγματικῶς κανεῖς ἀχρεῖος ἐτολμοῦσε νὰ μοῦ κάμη αὐτό, θὰ τοῦ ἔχωνα μέσα εἰς τὸ στομάχι του μισὴ πήχη σπαθί !

Ἄλκ. (Κατ' ἰδίαν). Τί ὠραῖον ὄρεκτικόν ! . . . (Ἀποθέτει τὰ μαγαιροπήρουνα ἐπὶ τοῦ πιρακίου).

Λεόν. Διατί δὲν τρώγετε ;

Ἄλκ. Δὲν πεινῶ.

Λεόν. Καὶ διατί τότε νὰ παραγγείλετε δεῖπνον τόσον πλουσιοπάροχον ;

Ἄλκ. Αἰ... Ὅταν προσκαλῆ κανεῖς ἓνα φίλόν του νὰ τοῦ κάμη τὸ δεῖπνον . . . Ἀπόψε ὅμως δὲν ἔχω διόλου ὄρεξιν . . . Ἐπειτα σὰς ἀκούω μὲ τόσον ἐνδιαφέρον...

Λεόν. Εἶσθε πολὺ εὐγενής... Ἀλλὰ δὲν ἐπιθυμῶ νὰ πληρῶσετε διὰ νὰ μὲ βλέπετε νὰ τρώγω...

Ἄλκ. Ἄ, καθόλου ! . . . (Κατ' ἰδίαν). Δὲν τρῶς τὸν περιδρομον νὰ σκάσης !... Ἀλλὰ πρέπει νὰ φάγω κ' ἐγώ... Ἀλλέως τρέχω κίνδυνον νὰ φάγω ὡς ἐπιδόρπιον τὴν μισὴ πήχη τὸ σπαθί... (Ἀκούονται σφοδροὶ γέλωτες ἐκ ἀριστερῶν).

Λεόν. Ποιὸς γελά ἐκεῖ μέσα ;

Ἄλκ. Ἐενοδοχεῖον εἶναι... Δὲν καταλαβαίνετε ;

Λεόν. (Ἐχειρόμενος). Μὰ σεῖς πρὸ ὀλίγου μοῦ εἶπατε πῶς... Γιὰ σταθῆτε νὰ ἰδῶ... (Πορεύεται πρὸς τὴν πρὸς τ' ἀριστερὰ θύραν). ὦ, καὶ νὰ τὴν εὗρισκα !... (Δι' ἐνὸς λακτίσματος ἀνοίγει τὴν θύραν καὶ εἰσέρχεται).

Ἄλκ. ὦ, Θεέ μου !... Φαντάσου νὰ τὴν εὗρη ἐκεῖ μέσα !... Καλὲ αὐτὸς εἶναι τίγρις !... Εἶναι Μινώταυρος !...

Σ Κ Η Ν Η Ι Ε'

ΣΟΦΙΑ καὶ ὁ ΡΗΘΕΙΣ

Σοφ. (Ἐξεργασμένη ἐκ δεξιῶν). Κύριε Ἀλκιβιάδῃ !...

Ἄλκ. Ἄ ! Τί εὐτυχία !... Σεῖς εἶσθε, κυρία μου ;

Σοφ. Κάμετέ τον νὰ φύγη μὲ κάθε τρόπον.

Ἄλκ. Μὰ πῶς νὰ κάμω ;

Σοφ. Πρέπει νὰ τὸ κάμετε.

Ἄλκ. Μά, κυρία μου... Πῶς νὰ κάμω ;... Ἐγὼ δὲν ἔχρημάτιστα ποτὲ δεσμοφύλαξ.

Σοφ. Ἐννοιά σας κ' ἐγὼ θ' ἀνταμείψω τὴν ἀφοσίωσίν σας. (Τείρει πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα, τὴν ὅποιαν ἐκεῖνος ἀσπάζεται). Πρόκειται περὶ τῆς εὐτυχίας μου !...

Ἄλκ. ὦ, Θεέ μου ! . . . Πρόκειται περὶ τῆς εὐτυχίας σας, εἶπατε ; . . . (*Κατ' ἰδίαν*). Πρόκειται ὅμως καὶ περὶ τῆς μισῆς πῆχης τοῦ σπαθιοῦ ὅπου θὰ μὲ φιλοδώρησῃ ! . . .

Σοφ. Κάμετέ τον νὰ φύγῃ μὲ κάθε τρόπον... (*Ἀκούεται ἐξ ἀριστερῶν ὁ Λεόντιος κραυγάζων*). Νάτος !... Ἐρχεται !... (*Ἡ Σοφία ἀποτύρεται ἐκ δεξιῶν*. Ἀκούεται κρότος θρανομένων πινακίων ἐξ ἀριστερῶν).

Ἄλκ. Τὰ ἔκαμε θάλασσα !... ὦ, δυστυχία μου· ποῦ εὐρέθηκα !...

Σ Κ Η Η Ι Σ Τ'

ΛΕΟΝΤΙΟΣ, ΚΩΣΤΑΣ, καὶ ὁ ΡΗΘΕΙΣ

Λεόν. (*Ἐξεργόμενος*). Νὰ πάρῃ ὁ διάβολος ! . . . Εἶχα τοὺς λόγους μου !... Ἐνόμισα πῶς ἦτον ἡ σύζυγός μου . . . (*Πρὸς τὸν Κώσταν*). ἄλε εἰς τὸν λογαριασμὸν ὅλα αὐτὰ ποῦ ἔσπασα. (*Ὁ Κώστας προσκλίνει καὶ ἐξέρχεται*).

Ἄλκ. (*Κατ' ἰδίαν*). Καὶ αὐτὰ εἰς τὸν λογαριασμὸν ;...

Λεόν. Μ' ἀκοῦς ἐκεῖ στοῦ θεοῦ σου !.. Νὰ μὴ μ' ἀφίνουν νὰ τοὺς κυττάξω καλά ! . . . Καὶ πῶς θὰ βεβαιωθῶ ἐγὼ ἂν ἦτο ἡ σύζυγός μου ἢ ὄχι ; Ἐχῶ δίκηο : . . . Ἄχ ! . . . Ἐχῶ ἓνα θυμὸν ἀπόψε ποῦ θὰ ἔσπαζα ὅ,τι καὶ νὰ ἐτύχαινε ἐμπρὸς μου !

Ἄλκ. (*Κατ' ἰδίαν*). Καὶ ἡ κυρία μοῦ λέγει νὰ τὸν κάμω νὰ φύγῃ μὲ κάθε τρόπον... Γιὰ τὸν Κουταλιανὸ φαίνεται θὰ μὲ πῆρε !...

Λεόν. Μὴ νομίσης ὅμως ὅτι εἶμαι τέτοιος κάθε μέρα.... Ἄλλὰ ἀπόψε... (*Κινεῖ τοὺς δακτύλους τῶν χειρῶν*).

Ἄλκ. Εἶναι τὰ νεῦρά σας . . . Ἐχετε ἐρεθισμὸν τῶν νεύρων... Τὸ βλέπω... Ἐγὼ, ἂν ἤμουν εἰς τὴν θέσιν σας νὰ οἶς εἶπῶ τί θὰ ἔκαμνα ;

Λεόν. Τί θὰ ἐκάμνατε ;

Ἄλκ. Δὲν ξεύρετε πόσον ὠφελεῖ εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν.

Λεόν. Μὰ τί, τέλος πάντων ;

Ἄλκ. Θὰ ἐπίγαινα νὰ ξαπλωθῶ στοῦ κρεββάτι μου καὶ νὰ κοιμηθῶ καὶ θὰ ἐτελείωνε τὸ παστόψαρο.

Λεόν. Μὲ ἄλλα λόγια μοῦ λέτε μὲ τρόπον νὰ ξεκουμπισθῶ ἀπ' ἐδῶ ;

Ἄλκ. Λέγω ἂν ἤμουν ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν σας.

Λεόν. Αὐτὸ ὅμως διὰ νὰ τὸ λέτε θὰ ἔχετε κάποιον λόγον.

Ἄλκ. (*Κατ' ἰδίαν*). Μήπως ὑποπτευθῆ τίποτε ; (*Μεγαλοφώως*). Ὁχι, ἀδελφέ !... Ἐτσι τὸ λέγω... Διότι κ' ἐγὼ ἐχόρευσα πολὺ ἀπόψε . . . Καὶ ἐπειδὴ εἶναι ἀργά . . . Ἀρχισα κ' ἐγὼ νὰ κουράζωμαι.

Λεόν. Σᾶς κουράζει ἡ συναναστροφή μου ; .. Μὰ τὸ ξεύρετε, κύριε, πῶς εἴσθε ὁ πρῶτος ὁποῦ μοῦ λέγει τέτοιον λόγον ;

Ἄλλκ. Αὐτὸ θὰ πῆ πῶς οἱ προηγούμενοι ἦσαν ὑπομονητικώτεροι ἀπὸ μένα.

Λεόν. (*Κραυγᾶν ἰσχυρῶς*). Κύριε !...

Ἄλλκ. (*Ἐπίσης*). Κύριε !...

Λεόν. Κύριε, ἐγὼ ποτὲ δὲν ὑπέφερα προσβολὴν χωρὶς νὰ κάμω ἐκεῖνον ποῦ μοῦ τὴν εἶπε νὰ πληρώσῃ ἀκριβᾶ.

Ἄλλκ. Πέτε μου πόσον κοστίζει νὰ πληρώσω.

Λεόν. Πᾶμε ἔξω ἂν ἀγαπᾶτε !...

Ἄλλκ. Αὐτὸ λέγω κ' ἐγώ . . . Κοπιάστε νὰ πᾶμε ἔξω. (*Κατ' ἰδίαν*). Γιὰ νὰ ἰδῶ μὴπως ἤμπορέσω νὰ τὸν φοβίσω.

Λεόν. Ἄ, ἔτσι ; . . . Χαίρομαι, θὰ ἔχω τὴν εὐκαιρίαν νὰ βγάλω τὸ ἄχτι μου στὴ ράχι κάποιανου. (*Τὸν κτυπᾷ θωπευτικῶς εἰς τὴν πλάτην*).

Ἄλλκ. (*Κατ' ἰδίαν*). Σᾶν νὰ μοῦ φαίνεται ὅτι τὰ παραέσπρωξα τὰ πράγματα.

Λεόν. Κάμετε λίγη ὑπομονή. . . Πάγω νὰ φέρω τὰ ὄπλα καὶ ναῦρω καὶ κανένα μάρτυρα. Καμαριέρον !... (*Φωνάζει*).

Ἄλλκ. (*Κατ' ἰδίαν*). Καὶ θαρρόεις τοῦ λόγου σου πῶς θὰ περιμένω ἐγώ ; Τὸ στρίβω !... Καὶ ἂν μὲ ξαναπιάσῃς !...

Κώστ. (*Ἐισερχόμενος*). Διατάξατε.

Λεόν. (*Πρὸς τὸν Κώστην*). Τὸ ἐπανωφόρι μου, τὸ εἶχα ἀφίσει ἐδῶ.

Κώστ. Δὲν ὑπάρχει κανένα. Τὸ τελευταῖον ποῦ ἦτο τὸ ἐδῶκα εἰς τὸν κύριον... Νάτο ! Ἐδῶ εἶναι.

Λεόν. (*Ἐξετάζων τὸ ἐπανωφόριον*). Σεῖς ἐπῆρατε τὸ ἐπανωφόρι μου ;

Ἄλλκ. Κάποιος ἄλλος ἐπῆρε τὸ δικό μου . . . Εἶχα κ' ἐγὼ ἐπανωφόρι.

Λεόν. Καὶ τί μέ μέλει ἐμένα διὰ τὸ δικό σου ; Αὐτὸ εἶναι δικό μου.

Ἄλλκ. Ὅριστε το !... Τὸ ὥραϊο πρᾶγμα βλέπεις !... Αὐτὸ ἔχει ἀξίαν ἀρχαιολογικὴν... Οὔτε δύο δραχμαῖς δὲν ἀξίζει. (*Ὁ Λεόντιος τὸ φρεῖ. Κατ' ἰδίαν, ὡσεὶ αἴφνης ἀναλογιζόμενος*). Καὶ τὸ πορτοφόλι ποῦ εἶναι μέσα στὴ τσέπη ; . . . ὦ, Θεέ μου ! . . . (*Τρέγων ἐξόπισθεν τοῦ Λεοντίου, ὅστις κινεῖται νὰ ἐξέλθῃ*). Κύριε.... Κύριε... Κύριε ταγματάρχα... Κύριε ἀρειοπαγῖτα...

Λεόν. Τράβα ἀπὸ κεῖ ! . . . Τώρα ἀμέσως θὰ ἐπιστρέψω. (*Ἐξέρχεται*).

Ἄλλκ. Καὶ μοῦ πέρνει καὶ τὸ πορτοφόλι ποῦ ἦτον ἡ μόνη μου ἐλπίδα ! .. Μοῦ ἀρπάζει τὸ πορτοφόλι τὸ δικό του !... Μὰ αὐτὸς εἶναι κακοῦργος !... Εἶναι δολοφόνος καὶ κλέπτης !

ΣΚΗΝΗ ΙΖ'

ΣΟΦΙΑ, ΠΕΡΙΚΛΗΣ καὶ ὁ ΡΗΘΕΙΣ

Περ. (*Ἐξερχόμενος ἐκ τῆς πρὸς τὰ δεξιὰ θύρας, μὲ τὸ ἐπαρωφόμενον ἐπὶ τοῦ βραχίονος Ἡ Σοφία συνοδεύει αὐτόν. Ὁ Ἀλκιβιάδης ἵσταται εἰς τὸ βάθος χωρὶς νὰ φαίνεται*). Κυρία μου σὰς καθικετεύω...

Σοφ. Μὰ ἐπιμένετε λοιπὸν νὰ ἐκθέσετε μίαν γυναῖκα, διότι ἔκαμε μίαν ἀπερισκεψίαν ;

Ἀλκ. (*Ἐκ τοῦ βάθους, κατ' ἰδίαν*). Τί ἀπερισκεψίαις εἶναι πάλιν αὐταῖς ;

Σοφ. Δόστε μου αὐτὴν τὴν εἰκόνα !

Ἀλκ. (*Ὡς ἄνω*). Τοῦ ἔχει δώσει καὶ εἰκόνα !

Περ. Εἶναι τὸ μόνον ἐνθύμιον ἐνὸς ἔρωτος ἀτυχοῦς . . . Ὅστις οὐδέποτε θὰ λάβῃ ἀνταμοιβήν... Ὅστις δὲν ἔχει καμμίαν ἐλπίδα...

Ἀλκ. (*Ὡς ἄνω*). Καὶ ἐρωτικά ἐνθύμια ἀκόμη !...

Σοφ. (*Ἐπιτακτικῶς*). Δόστε μού το ἐμὲ καὶ φύγετε.

Περ. Ὅχι . . . Ἐὰν πρόκειται νὰ φύγω, τότε θὰ τὸ πάρω μαζί μου. (*Κινεῖται ὅπως ἐξέλθῃ*).

Σοφ. Θὰ σὰς ἐξαναγκάσω.

Ἀλκ. (*Σταματῶν τὸν Περικλῆν*). Μία στιγμή παρακαλῶ...

Περ. Μπᾶ !.. Ἐσὺ εἶσαι, Ἀλκιβιάδην ;... Τὸ ἔμαθα ὅτι μοῦ ἔκαμες τὴν ἐκδούλευσιν ν' ἀπομακρύνῃς τὸν σύζυγον... Καὶ σοῦ εἶμαι, φίλτατέ μου, πολὺ ὑπόχρεως...

Ἀλκ. Πῶς ! Μήπως ἴσως ἡ κυρία...

Περ. Εἶναι αὐτὴ ποῦ ἀγαπῶ... Ποῦ λατρεύω... Σ' εὐχαριστῶ, φίλε μου !... (*Ἐξέρχεται δραμαίως*).

Σοφ. (*Κατ' ἰδίαν*). Πρέπει νὰ τὸ πῶ τῆς Ἑλένης ὅτι δὲν ἠθέλησε...

Ἀλκ. (*Κατ' ἰδίαν*). Νὰ γεῖνω ἐγώ... Ὁ... Πῶς νὰ τὸ πῶ ;... Ὁ μεσεγγυοῦχος !... Ἄ ! Μὰ αὐτὸ δὲν ὑποφέρεται ;... Δὲν μπορῶ νὰ σταθῶ στὰ πόδια μου... (*Κλονίζεται*).

Σοφ. Τί ἔχετε, κύριε Ἀλκιβιάδην ;

Ἀλκ. Καὶ μ' ἐρωτᾶτε, ἀσπλαχνῆ ; Μ' ἐρωτᾶτε ; Ἐπειτα ἀπὸ τόσας θυσίας. . . Ἐπειτα ἀπὸ τόσα ὀποῦ συνέβησαν καὶ συμβαίνουν !... Σεῖς ἀγαπᾶτε τὸν Περικλῆ, τὸν ζωγράφον...

Σοφ. Τὸν Περικλῆ ;... Ἐγώ ;... Μὰ οὔτε κατὰ φαντασίαν... Οὔτε τὸν ἀγαπῶ, οὔτε τὸν ἠγάπησα ποτέ.

Ἀλκ. Πῶς εἶναι δυνατὸν λοιπὸν ;...

Σοφ. Πιστεύσατε τοὺς λόγους μου !... (*Κράδουσα πρὸς τὴν εἰς τὰ δεξιὰ θύραν*). Ἑλένη !... Ἑλένη !...

Σ Κ Η Ν Η Ι Η'

ΕΛΕΝΗ και οί ΡΗΘΕΝΤΕΣ

Ἐλέν. (*Ἐξεργουμένη*). Τέλος πάντων !... Τί ἀνησυχίαν ποῦ εἶχα !...

Ἄλκ. (*Κατ' ἰδίαν*). Μὰ φωλῆὰ εἶν' ἐκεῖ μέσα ποῦ βγαίνουν κάθε τόσον καὶ καινούριοι ;

Ἐλέν. Ἔλα, Σοφία ; νὰ φύγωμεν γρήγορα... Νὰ ὁ καθδολιέρος σου.

Ἄλκ. (*Κατ' ἰδίαν*). Τρεῖς θὰ γείνωμεν τώρα ;... Ἄλλη παρένθεσις πάλιν ; (*Πρὸς τὴν Σοφίαν*). Ὡστε θὰ ἔλθῃ καὶ ἡ κυρία ;

Σοφ. Βεβαίως. Αὐτὸς ἐξ ἀρχῆς ἦτον ὁ σκοπὸς μου, νὰ μᾶς συνοδεύσετε ἕως τὸ σπῆτι τὴν κυρίαν καὶ ἐμέ.

Ἄλκ. Μπᾶ !... Αὐτὸς ἦτο ;... (*Κατ' ἰδίαν*). Δὲν ἦτον ὁμοῦ αὐτὸς καὶ ὁ ἰδικὸς μου σκοπὸς.

Σοφ. Ὅ,τι δὲ καὶ ἂν συμβῆ, νὰ ἐνθυμηθῆτε πάντοτε νὰ εἰπῆτε ὅτι ἐγὼ δὲν ἔλειψα οὔτε στιγμὴν κοντὰ ἀπὸ τὴν κυρίαν αὐτὴν καὶ ὅτι σεῖς ἐμείνατε μαζί μας ὅλον τὸ βράδυ... (*Κι εἶται νὰ ἐξέλθῃ μετὰ τῆς Ἐλένης*).

Ἄλκ. (*Κατ' ἰδίαν*). Καὶ μοῦ φαίνεται πῶς θὰ μείνω καὶ ὅλον τὸ πρωὶ .. Ἀμανάτι !... Πῶς θὰ πληρωθῆ ὁ λογαριασμὸς τοῦ ξενοδόχου ;...

Σ Κ Η Ν Η Ι Θ'

ΛΕΟΝΤΙΟΣ, ΠΕΡΙΚΛΗΣ και οί ΡΗΘΕΝΤΕΣ

Λεόν. (*Ἐσωθερ φωνάζων*). Μὰ ἀφοῦ σοῦ λέγω ὅτι μὲ περιμένει !

Σοφ. (*Ἐντρομος*). ὦ, Θεέ μου !... (*Ἀρπάζει τὴν Ἐλένην ἀπὸ τὴν χεῖρα καὶ εἰσέρχεται εἰς τὸ πρὸς τὰ δεξιὰ δωμάτιον*).

Λεόν. (*Σύρων διὰ τῆς βίβας τὸν Περικλῆ*). Ἔλα, ἔλα .. Θὰ μοῦ χρησιμεύσης ὡς μάρτυς !...

Ἄλκ. (*Κατ' ἰδίαν*). Ἦλθε πάλιν αὐτὸς ὁ δαιμονισμένος !...

Λεόν. (*Πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην*). Κύριε, εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας.

Περ. (*Παρεμβατῶν*). Πῶς !... Μὲ τὸν φίλον μου ἐδῶ θὰ νομαχήσης ;... Κάτι παρεξήγησις θὰ ἦναι στὴ μέση . . . Γὰ ἐξηγηθῆτε, σὰς παρακαλῶ.

Λεόν. Δὲν χωρεῖ καμμία ἐξήγησις . . . Ὁ ξενοδόχος μοῦ εἶπε πῶς ὁ κύριος ἦτον ἐδῶ μὲ μία γυναῖκα καὶ ἐπρόκειτο νὰ δειπνήσουν μαζί . . . Καὶ ἡ γυναῖκα αὐτὴ ἦτο ἡ σύζυγός μου !

Σοφ. (Προβάλλουσα μετὰ τῆς Ἑλένης τὴν κεφαλὴν, ἐκ τῆς πρὸς τὰ δεξιὰ θύρας). Τί ἀκούω ;...

Περ. Ἀλήθεια ;... Τί εἶν' αὐτά, Ἀλκιβιάδην ;...

Λεόν. Ὅριστε λοιπόν, κύριε. (Πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην). Πᾶμε ἔξω γρήγορα !...

Ἄλκ. (Κατ' ἰδίαν). ὦ, ποῦ ἐμπλέξα !... (Ἀναλογιζόμενος αἴφνης). ὦ, μία ἰδέα !... (Μεγαλοφώνως). Μάλιστα !... Ἐπρόκειτο νὰ δειπνήσω μαζὺ μὲ μίαν γυναῖκα, τὴν ὁποίαν ἀγαπῶ καὶ ἡ ὁποία μὲ ἀνταγαπᾷ . . . Καὶ αὐτὴ ἡ γυναῖκα ἰδοὺ ποία εἶναι !... (Ὀρμῆ καὶ λαμβάνων ἐκ τῆς χειρὸς τὴν Ἑλένην, τὴν φέρει εἰς τὸ μέσον τῆς σκηνῆς).

Λεόν. Ἄχ ! Ἄθλιε !... (Θέλει νὰ τοῦ ἐπιτεθῇ).

Περ. (Ἀναγκαιζὼν αὐτόν. Κατ' ἰδίαν). Τὰ πράγματα ἔγειναν σαλάτα !...

Ἐλέν. (Πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην). Ἄλλ' ἐγώ, κύριε, δὲν σᾶς γνωρίζω !...

Λεόν. (Θέλει πάλιν νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τοῦ Ἀλκιβιάδου καὶ ὁ Περικλῆς τὸν ἀναγκαιζέει). Τὴν σύζυγόν μου !... Ἀκοῦς ἀναισχυντία !

Ἄλκ. (Κατ' ἰδίαν). Καὶ αὐτὴ εἶναι σύζυγός του !... Μὰ πόσαις γυναῖκες ἔχει ; Θὰ ἦναι κανένας Τοῦρκος πασοῦς.

Λεόν. (Ἀύστηρῶς πρὸς τὴν Ἑλένην). Δὲν μοῦ ἐξηγῆτε, παρακαλῶ, κυρία, τί σημαίνουν αὐτὰ τὰ πράγματα ;

Σοφ. (Προχωροῦσα ἀπὸ τῆς θύρας καὶ ἐμφαριζομένη ἐνώπιόν του). Σημαίνει ὅτι εἶσαι παρὰ πολὺ ζηλιάρης.

Λεόν. (Ἐκπληκτος). Καὶ σὺ ἐδῶ ; . . . Ἦσουν μαζὺ μὲ τὴν γυναῖκά μου ;

Σοφ. Ἀναγκασθήκαμεν νὰ μείνωμεν ἐξ αἰτίας τῆς βροχῆς... Καὶ διότι δὲν εἶχαμεν ἀμάξι νὰ ἐπιστρέψωμεν.. Ὁ κύριος Περικλῆς, κατὰ συμβουλὴν ἰδικίν μου, ἐπωφελήθη τῆς εὐκαιρίας διὰ νὰ σᾶς κάμῃ ἓνα εὐχάριστον, ἀπροσδόκητον δῶρον.

Λεόν. Τί δῶρον ;

Σοφ. Κύριε Περικλῆ, δώστε μου τὴν εἰκόνα... Τὸ μυστικὸν δὲν ἔχει λόγον πλέον... Πρέπει νὰ διασκεδαθοῦν ὅλοι αἱ ὑποψίαι.

Περ. Κυρία... (Παρατηρῶν πρότερον τὴν Ἑλένην, ἀκολούθως οἰγὰ πρὸς τὴν Σοφίαν). Εἶσθε πολὺ σκληρά !... (Ἐγχειρίζει πρὸς αὐτὴν τὴν εἰκόνα).

Λεόν. (Λαμβάνων ἀπὸ τῆς χειρὸς τῆς Σοφίας τὴν εἰκόνα). Τί βλέπω !... Ἡ εἰκὼν τῆς συζύγου μου . . . Καὶ τῆς ὁμοιάζει τρομερά !...

Σοφ. Ἡ Ἑλένην προπτοίμαζεν αὐτὸ τὸ δῶρον νὰ σοῦ τὸ προσφέρῃ τὴν ἡμέραν τῆς ἐορτῆς σου.

Λεόν. Τῆς εορτῆς μου ;... Μὰ θέλομεν τρεῖς μῆνες ἀκόμη.

Σοφ. Τὸ ξεύρω... Ἀλλὰ ἐπειδὴ ὁ κύριος Περικλῆς ἀναχωρεῖ αὔριον (*γεύει πρὸς τὸν Περικλῆ με ἔννοιαν*) χάριν καλλιτεχνικῆς ἐκδρομῆς... Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀθῶα αἰτία τῆς παρουσίας μας ἐδῶ, κύριε γαμβρέ μου !...

Ἄλκ. Γαμβρός σας εἶναι ;... (*Μετ' ἐκπλήξεως*).

Ἐλέν. (*Πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην*). Καὶ σύζυγος ἰδικός μου.

Ἄλκ. (*Πρὸς τὴν Σοφίαν*). Ὡστε αὐτὸς ὁ κύριος δὲν εἶναι σύζυγός σας ;

Σοφ. Ὁχι, ἐγὼ εἶμαι χήρα, χήρα τοῦ ἑξαδέλφου τοῦ κυρίου Ταγματάρχου καὶ ἀδελφῆ τῆς συζύγου του.

Λεόν. Μὰ δὲν μοῦ λέτε, παρακαλῶ, ὁ κύριος ἀπ' ἐδῶ (*Δεικνύων τὸν Ἀλκιβιάδην*), πῶς ἀνακατεύεται εἰς ὅλ' αὐτά ;

Σοφ. Μὰ ὁ κύριος εἶναι...

Λεόν. Τί εἶναι ; ... Ὑπὸ ποίαν ἰδιότητα εὐρίσκεται ἐδῶ ;

Σοφ. Ὑπὸ τὴν ἰδιότητα τοῦ...

Ἄλκ. Τοῦ μελλονύμφου . . . Πές τε το τέλος πάντων νὰ γλυτώσωμεν...

Λεόν. Μπᾶ !... (*Πρὸς τὴν Σοφίαν*). Δὲν μοῦ ἴδες ὅμως, κουριάδα μου, τοῦ λόγου σου οὔτε ἀσχημὴ εἶσαι, οὔτε τὰ χρόνια σ' ἐπαραπῆραν, πῶς σοῦ ἤλθε νὰ κάμης τέτοιαν ἐκλογὴν ;... Νομίζω ὅτι, ὅταν μία χήρα ἔχει ὡσὰν ἐσὲ εἴκοσι χιλιάδων δραχμῶν εἰσόδημα...

Ἄλκ. (*Κατ' ἰδίαν*). Ἐχει εἴκοσι χιλιάδων δραχμῶν εἰσόδημα!...

Σοφ. Φίλατά μου, εἰς τὸ ζήτημα τῆς ἐκλογῆς τοῦ συζύγου δὲν ὑπάρχει δικαιολογία. Ἄλλως τε ἔχω πρὸς τὸν κύριον ἓνα παλαιὸν χρέος εὐγνωμοσύνης . . . (*Δίδει τὴν ρεῖρα πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην, ἣν ἐκεῖνος ἀσπάζεται περιπαθῶς*).

Ἄλκ. ὦ, κυρία μου !... Μακαρία ἡ μνήμη τοῦ γαιδάρου ποῦ ἔπεσε στὴ ὀφθαλμιά !...

Σ Κ Η Ν Η Τ Ε Λ Ε Υ Τ Α Ι Α

ΚΩΣΤΑΣ καὶ οἱ ΡΗΘΕΝΤΕΣ

Κώστ. (*Πρὸς τὸν Ἀλκιβιάδην*). Ἐδῶ εἶναι καὶ ὁ λογαριασμός σας, κύριε.

Ἄλκ. (*Κατ' ἰδίαν*). ὦ, συμφορά μου. τὸν εἶχα ξεχάσει !

Περ. (*Κατ' ἰδίαν*). Ἐδῶ νὰ ἰδοῦμε πῶς θὰ τὰ βγάλη πέρα!..

Ἄλκ. (*Μετ' ἀγέρωγίας*). Στείλετέ μου τὸν εἰς τὸ σπῆτι νὰ σᾶς πληρώσω...

Κώστ. Δὲν ἔχετε νὰ πληρώσετε τίποτε, διότι ὁ λογαριασμός εἶναι ἐξωφλημένος.

Ἄλκ. Πῶς !... Καὶ ποῖος ἐπλήρωσε ;... Ποῖος ἐτόλμωσε νὰ πληρώσῃ ;

Λεὸν. Ἐγώ, τὰ πράγματα εἶχον φθάσει εἰς τοιοῦτο σημεῖον, ὥστε ἀφοῦ ἐπρόκειτο νὰ μοναμαχήσωμεν, δὲν μοῦ ἐπετρέπετο νὰ σᾶς ἀφίσω νὰ πληρώσετε διὰ δεῖπνον, τὸ ὁποῖον ἔφαγα μόνος ἐγώ.

Σοφ. Αἶ, εἶναι τώρα... Περασμένα ξεχασμένα...

Περ. Καλορίζικοι !

Λεὸν. (Πρὸς τὰς δύο γυναῖκας). Πηγαίνωμεν, τὸ ἀμάξι περιμένει κάτω.

Ἄλκ. Εἶναι τὸ δικό μου... Σᾶς τὸ προσφέρω εὐχαρίστως.

Λεὸν. Καὶ σεῖς ;

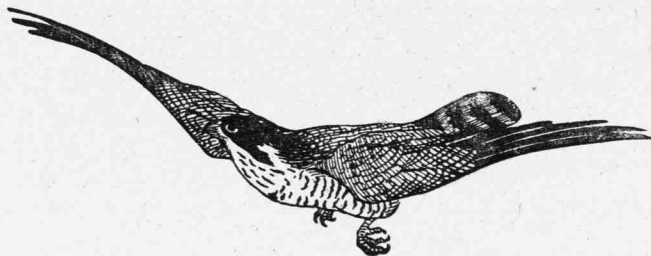
Ἄλκ. Ἐγὼ θὰ πάγω πεζός . . . (Κατ' ἰδίαν, πρὸς τὸ κοινόν). Ἦλθα ἄγαμος καὶ γυρίζω νυμφευμένος . . . Καὶ μὲ εἰσόδημα εἴκοσι χιλιάδων δραχμῶν ὡς προῖκα !... Δὲν ξεύρω διὰ τοὺς ἄλλους, ἀλλὰ δι' ἐμὲ ὁ χορὸς αὐτὸς ὑπῆρξε πραγματικῶς χορὸς φιλανθρωπικός !...

(Πίπτει ἡ αὐλαία)

(Κατὰ διασκευὴν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

1901

ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΣ ΑΝΝΙΝΟΣ

Ἀξιότιμε Φίλε κ. Ἀρσένη,

Ἄν καὶ ἄργα ἔλαβον τὴν πρόσκλησίν Σας, ὅπως χορηγήσω τι Ὑμῖν πρὸς δημοσίευσιν ἐν τῇ «Ποικίλῃ Στοᾷ», οὐχ ἥττον ἀσμένως ἐπιλαμβάνομαι τῆς εὐκαιρίας ταύτης, ἵνα διὰ τοῦ ἀληθῶς λαμπροῦ καὶ σπουδαίου ὑμῶν ἔργου, διαχύσω ἰδέας τινὰς εἰς τοὺς ἀξιότιμους ἀναγνώστας αὐτοῦ περὶ τοῦ «Ἀλκοολισμοῦ». Ὡμίλησα ἤδη ἐν Παρισίοις περὶ τοῦ θέματος τούτου, ἔλαβον μέρος ἐνεργῶν εἰς τὸ Διεθνὲς Συνέδριον κατὰ τοῦ Ἀλκοολισμοῦ, καὶ ἀνακοινώσεις σχετικὰς ἐν αὐτῷ ἐπινησάμην, ἐνταῦθα δέ, μόλις ἐλθὼν πρό τινος, μέλημά μου πρώτιστον ἐθεώρησα νὰ κατάρξωμαι τοῦ κατὰ τοῦ Ἀλκοολισμοῦ ἀγῶνος λόγῳ τε καὶ ἔργῳ. Πρέπει νὰ προσθέσω ὅτι ἡ «Ποικίλη Στοᾷ» ἔσται ἐν τῶν καλλιτέρων μέσων πρὸς διάδοσιν τῶν ἀντιαλκοολικῶν ἰδεῶν ; Εἶναι εὐτύχημα δι' ὅλον τὸν Ἑλληνισμόν ὅτι ὑφίσταται τοιοῦτον ἐτήσιον περιοδικόν, ὅπερ καὶ ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ θὰ εἴτιμα τὴν δημοσιογραφίαν καὶ ὅπερ καθ' ἡμᾶς προσφέρει μεγίστας ὑπηρεσίας εἰς τὸ ἡμέτερον Ἔθνος. Ἐργασθῶμεν πάντες, καθεὶς εἰς τὴν εἰδικότητά του καὶ διὰ τῶν δυνάμεών του μικρῶν ἢ μεγάλων, νὰ ἐξυγιάνωμεν τὴν προσφιλή